

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/848/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

352/2014. (XII. 18.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2013. december 10-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. december 18-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2013. december 10-én tett első ízben panaszt a Testület elektronikus panaszbejelentő nyomtatványán, amelyet a Testület 2013. december 11-én iktatott. A panaszos a beadványt később aláírásával is megerősítette, illetve kiegészítette.

1) A panaszos 2013. december 10-ei beadványában előadta, hogy 2013. december 9-én cégtársával, T.S. megjelent Gy. J., hogy bejelentse neki, hogy a fennálló bérleti szerződésüket – amely bérleményt egyébként a panaszos és cégtársa által több millió forintért újíttak fel – felmondják, illetve a gazdaságot a nehéz körülmények miatt felszámolják. A bérleti díj egészen 2014. március elejéig rendezve volt, azonban az állatállomány megvétele miatt aktuálissá vált a szerződés felmondása.

A panaszos a tulajdonost agresszív emberként írta le, azonban Gy. J. viselkedése még őt is meglepte, mivel két mondat elhangzása után felállt, és neki esett a panaszos cégtársának, rángatta és ütögette őt. A panaszos elővette a telefonját, hogy felvételt készítsen az esetről, Gy. J. ekkor egy törött vázaüveggel támadt őrjöngve feléjük. A panaszos és cégtársa az eset súlyossága miatt menekülőre fogták, kiszaladtak az udvarra, ahol azonban a kaput zárva találták, mert Gy. J. felesége bezárta azt. A

¹ Az Rtv. 93/A. §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

panaszos ekkor a telep irányába akart menekülni, de Gy. J. neki rontott (amiről a cégtársa képeket készített), és ütötte őt, ahol csak érte, a panaszos a földre került.

A panaszos felkelt, és futni kezdett a telep felé, Gy. J. ekkor felemelt egy hatalmas bazalt követ, és a panaszosnak dobta, a veséjét találta el. Gy. J. eközben szitkozódott, és azt üvöltözte, hogy „szétloccsantja a panaszos koponyáját, és addig innen el nem mennek, amíg nem adják oda neki a felvételt”. Gy. J. oda hívta az unokáját, hogy győződjön meg arról, hogy a felvételeket kitörölték, és azt ordította, hogy széttöri a panaszos telefonját. A panaszos be akart szállni az autójába, de Gy. J. ezt megakadályozta, ellökte őt, és bevágta az ajtót, és ismét közölte, hogy addig nem mehetnek el, amíg nem törlik a felvételt. A panaszos és cégtársa mindent megígértek annak érdekében, hogy Gy. J. kicsit csillapodjon, a panaszos megígérte, hogy törli a felvételt, csak hagyj menjen el WC-re. Az épületbe nem engedte el Gy. J., csak az ott álló traktor mögé. A panaszos kihasználva az alkalmat hívta a rendőrséget, segítséget kért, elmondta, hogy fogva tartják, megverték és az életére törtek. A rendőrök 3 kocsival és egy busszal érkeztek meg, ekkor Gy. J. leengedte a követ a kezéből, a panaszos és cégtársa a kerítéshez futottak, Gy. J. felesége pedig kinyitotta a kaput. A kikerülő rendőrök azonban nem a segítséget kérő panaszoshoz fordultak, hanem Gy. J. unokájához, aki polgárőrként tevékenykedik, és őket kezdték kérdezni a történetről. Kis idő elteltével odaléptek a rendőrök a panaszoshoz, és elmondták, hogy Gy. J., Gy. J. unokája és felesége állítása szerint éppen a panaszos támadt Gy. J.-re. A panaszos elképedt ezen, mutatta a rendőröknek a csupa sár ruháját, és kérte, hogy nézzék meg a felvételt, és elmondta, hogy ő hívott segítséget. A panaszos azt is hangsúlyozta a beadványában, hogy egy alkalmazottjuk, B.L. látta az egész esetet, mivel a telepen belüli kerítésnél ült.

Ezt követően a panaszos döbbenetére őt vitték be a megyei kapitányságra, ahol orvosi vizsgálaton esett át. A vizsgálat megállapította, hogy 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedett, a veséje sérült, a kórházban azt mondták neki, hogy úgy készüljön, hogy nem fogják hazaengedni. (A panaszos tudomása szerint Gy. J.-n sérüléseket nem találtak, azonban mivel fájlalta a hasát, ezért tovább szállították őt ultrahangra.)

A panaszoszt ezután megbilincselve beszállították a * utcai rendőrkapitányságra, ahol egy húgyszagú cellába zárták, és 8 órán keresztül fogva tartották. Ezen idő alatt a panaszos kétszer is segítséget kért, szomjas volt, illetve mosdóba is akart menni. A panaszos holmijait elvették, így a pontos időt csak saccolni tudja, mindenestre olyan 19-20 óra után senki nem jött, hiába nyomta a csengőt segítségkérés gyanánt. A panaszosnak így a fogda sarkába kellett vizelnie, mint egy állatnak, illetőleg kiszáradt a nagy stressztől, és a szomjúságtól összeragadt a szája.

A panaszos kiemeli, hogy köztisztviselőként álló ember a lakóhelyén, ezért nyomatékosan kérte a rendőröket, hogy ne vezessék őt bilincsben a vizsgálatot követően, azonban akként tájékoztatták, hogy nem mellőzhetik a bilincset. A panaszos ezt még tudomásul vette, azonban később a földszinti fogda ablakából szemtanúja volt annak, hogy Gy. J.-t úgy hozták be a rendőrkapitányságra, hogy 3-4 méterrel a rendőrök előtt sétált, és nem volt rajta bilincs. (A panaszos feltételezi, hogy a kiemelt bánásmód oka az volt, hogy Gy. J. unokája polgárőri mivolta miatt jóban van a rendőrökkel. A panaszos szerint a kamerák tanúsíthatják állítása valóságát.) A beadvány szerint Gy. J. összesen 1 órát tartózkodhatott a cellájában, majd kihallgatása után elengedték.

A beadvány szerint az esetet követő nap a panaszos rendkívüli fájdalmakat állt ki, vér volt a vizeletében, de ami a leglényegesebb, hogy elvesztette a bizalmát a rendőrségben. A panaszos azzal zárta a beadványát, hogy kéri, hogy ügyét vizsgálja ki a Testület, és vonja felelősségre azokat, akik ilyen megalázó helyzetbe hozták őt.

2) Az előadó testületi tag tanácsadója a Testületre irányadó hatásköri és eljárási szabályokról 2013. december 13-án tájékoztatta a panaszos, az általa megadott e-mail címen (is), valamint felhívta a figyelmét arra, hogy a Testület ügyrendje rendelkezései folytán a vizsgálatát akkor kezdheti meg, ha a panaszos az elektronikus úton benyújtott panaszt aláírásával is megerősíti. A panaszos e-mailen azt a tájékoztatást adta, hogy a panaszt időközben aláírásával ellátva postára adta, illetőleg közölte, hogy amint kiengedték a kórházból, csatolja a Testület által bekért dokumentumokat. A panaszos

megemlítette azt a körülményt is, hogy panaszával az Alapvető Jogok Biztosának Hivatalához, a Helsinki Bizottsághoz, illetőleg a megyei rendőr-főkapitányságon is előterjeszti panaszát.

- 3) A panaszos a 1) pontban ismertetett panaszát aláírva, postai úton is előterjesztette 2013. december 11-én, amelyet a Testület 2013. december 16-án iktatott.
- 4) A panaszos 2013. december 15-én kelt elektronikus levelében jelezte, hogy még mindig kórházban van, azonban ügyvédje számos dokumentumot kikért a rendőrségtől, és további visszasságokra derült fény, ezért panaszát szeretné kiegészíteni, aktualizálni, a lényegi tartalom változatlanul hagyása mellett, illetve az orvosi papírok és a panaszban említett felvételek megküldésére is ígéretet tett.
- 5) Az előadó testület tag tanácsadója 2013. december 16-án kelt válaszlevelében az előzőket tudomásul véve felhívta a panaszost, hogy az első tájékoztató levélben szereplő, áttételre és a honlapon anonimizált formában történő közzétételre vonatkozó nyilatkozatát is tegye meg. Emellett felhívta a panaszos figyelmét, hogy a rendőrségi panasz eljárás, valamint a Testület eljárása nem folyhat párhuzamosan, választania kell az eljárások közül. A tanácsadó ennek érdekében a két eljárás közti különbségekre felhívta a panaszos figyelmét.
- 6) A panaszos 2013. december 16-án kelt elektronikus levelében arról tájékoztatta a Testületet, hogy továbbra sem hagyhatja el a kórházat, valamint közölte azt is, hogy megtette feljelentését az ügyészségen, továbbá azt, hogy ügyvédje keresni fogja a Testületet.
- 7) A panaszos 2013. december 16-án kelt következő levelében úgy nyilatkozott, hogy bár korábban, a Testület elektronikus formanyomtatványán megtiltotta az anonimizált formában történő közzétételt, ezen nyilatkozatát módosítja és hozzájárul a közzétételhez.
- 8) A panaszos ügyvédje szintén 2013. december 16-án felvette a kapcsolatot az előadó testület tag tanácsadójával, majd 2013. december 18-án csatolta a panaszos képviselőjére vonatkozó meghatalmazást. A meghatalmazás 2013. december 10-én kelt, és a * Rendőrkapitányság előtt kezdeményezett büntetőeljárásban történő teljes képviseletre szól.
- 9) A panaszos által 2013. december 19-én elektronikus úton eljuttatott, aláírt panaszkiegészítést mellékleteivel együtt a Testület még aznap iktatta. A beadvány az 1) pontban foglaltakhoz képest az alábbi új információkat tartalmazza.

A panaszos a személyi körülményeinek részletezését (41 éves, nő, cégvezető, büntetlen életű, két gyermek édesapja) követően leírja, hogy cége az EU által finanszírozott önkormányzati, valamint kormányzati kiemelt projektek koordinációját végzi 2004 óta.

2012-ben mezőgazdasági területen is vállalkozásba kezdett cégtársával, T. S. * közelében béreltek egy régi, lepusztult szarvasmarhatelepet, körülbelül 30 hektár legelővel, melyet felújítottak, és minden hatósági engedély birtokában 100 szarvasmarhát tartottak ott eredményesen. A magas bérleti díj, ill. a tulajdonos folyamatos zaklatása azonban annyira megnehezítette a vállalkozást, hogy úgy döntöttek, felszámolják a gazdaságot. Ezért 2013. december 9-én cégtársával, T. S. megjelentek a tulajdonosnál azzal a céllal, hogy bejelentsék, felmondják a vele fennálló bérleti szerződést.

Gy. J.-vel közölték azt is, hogy nem kívánják kifizettetni sem az előre kifizetett bérleti díjat, sem a felújítás értéknövelő beruházás költségeit. Erre Gy. J. felállt, és hangosan ordítani kezdett, majd nekiesett T. S.-nak, rángatta, ütötte, ahol érte. (T. J.-nél egyébként 8 napon belül gyógyuló sérülést állapítottak meg.)

Azonnal távozni akartak, de Gy. J. elállta az útjukat, hogy „innen nem mennek ki addig, amíg azt nem teszik, amit ő mond. Innen ki nem mennek, mert baj lesz.” Ekkor panaszos telefonjával video felvételt kezdett készíteni az eseményekről, mivel arra számított, hogy a helyzet csak súlyosabb lesz. Gy. J. folyamatosan fenyegetőzött, és mivel panaszos nem tette le a telefont, neki rontott.

Gy. J. ekkor lesepert egy üvegvázát, ami eltört, majd a törött üveget felkapva ordítva rohant utánuk, hogy „mocskos rohadékok, most megdöglötök”. Menekülni kezdtek, közben végig ment a

videofelvétel. Kirohantak az udvarra, de időközben Gy. J. felesége bezárta a kaput, így a telep irányába akartak menekülni, de Gy. J. neki esett panaszosnak, ütötte ahol érte. Erről T. S. készített egy fényképet. A panaszos a földre került. A panaszos felkelt, és menekülni kezdett a telep felé. Ekkor Gy. J. egy nagy (kb. 20 centiméter átmérőjű, legalább 2 kg súlyú) bazalt követ kapott fel, amivel a panaszos veséjét találta el. Ezután újból felvéve a követ a panaszos felé indult, és mindenféle mocsoknak, rohadéknak lehordva azt üvöltözte, hogy szétloccsantja a koponyájukat, és addig onnan el nem mennek, amíg a felvételt oda nem adják, vagy ott dögölnek meg. Ekkor Gy. J. oda hívta a kb. 30 éves unokáját, hogy nézze meg a panaszos telefonjában, hogy kitörölte-e a felvételt, mert ha nem törli ki, akkor összetöri a telefont. A panaszos be akart szállni az autójába, de Gy. J. ellökte és bevágta az ajtót, és azt mondta, hogy addig nem mennek sehova, amíg a felvételt nem törlik ki. Közben a kö végig a kezében volt, ütésre készen. A panaszos megjegyzi, hogy Gy. J. unokája ugyan cinkos volt a fogva tartásukban, de többször lefogta Gy., amikor az a kövel fejen akarta ütni a panaszost.

Az ezt követően történeteket, valamint a rendőri segítségkérést és a rendőrök kitékezését a beadvány azonos módon rögzíti, miszerint Gy. J. és családja azt állította, hogy a panaszos verte meg Gy. J.-t. Ezzel kapcsolatban a panaszos rögzíti, hogy az eseményeket az udvaron a feleség nem is láthatta, mert ő a házban tartózkodott, és az unoka is akkor jött elő, amikor Gy. kezében a kövel tartotta fogva őket. A panaszos szerint a videón és a fényképen is látszik, hogy csak ő, a társa T.S. és Gy. J. voltak az udvaron. Ugyanakkor végig ott volt azonban a kerítésnél telepi alkalmazottjuk, B. L., aki elmondása szerint a látványtól megbénulva nézte az eseményeket. A panaszos elképedve mondta a rendőröknek, hogy nézzék meg, hogy néz ki (sáros ruházat, elszakadt cipő), kérte, hogy nézzék meg a felvételeket vagy kérdezzék meg B. L.-t, és azt is elmondta, hogy ő hívta ki a rendőrséget. A rendőröket azonban nem érdekelte, hogy a panaszos a sértett, nem reagáltak semmit, a panaszosnak úgy tűnt, mintha „meg lenne koreografálva a történet”. A panaszost nem engedték el, beültették egy járőr kocsiba, és bevitték a kapitányságra. Az ottani orvos megnézte és megállapította, hogy a veséjét nagy erejű ütés érte, és 8 napon túl gyógyuló sérülése van. Az előállítás és fogva tartás körülményeit a panaszos azonos tartalommal írja le, ezért ezen rész megismétlésétől a Testület eltekint.

A panaszos leírja, hogy 2013. december 11. óta kórházban van, mivel vér jelent meg a vizeletében, és mivel lelkiileg nagyon zaklatott állapotban volt, december 13-án pszichiátriai konzíliumot kértek részére, azóta is attól tart, hogy a rendőrök újra elviszik.

A panaszos ügyvédje kikérte a vallomását, amiből nem kapott saját példányt a kihallgatásakor, valamint a jelentéseket a bilincs és egyéb kényszerítő eszköz használatáról. Ebben a két jelentést tevő rendőr azt írja, hogy a panaszos előállításának oka 17 óra 47 perckor megszűnt, ugyanakkor a fogdában aláírt lapon (az előállítás időtartamáról kiállított igazoláson) a valódi időpont szerepel, 20 óra 56 perc. Ekkor vitték el ugyanis gyanúsítottként kihallgatni, és nem 17 óra 47 perckor.

Az eljárás során a legmegalázóbb számára az volt, hogy a panaszost Gy.J. előtt bilincseltek meg, aki kajánul nevetett. Egyébként Gy. J.-t vitték tovább vizsgálatokra, mivel az orvos nem talált rajta semmit, de ő fájlalta a hasát. Mint utólag kiderült, ott sem találtak semmit.

A panaszos nem érti, miért alkalmaztak vele szemben kényszerítő eszközt, mivel sem szökni, sem ellenállni nem akart. Véleménye szerint az eljáró rendőrök indokolatlanul korlátozták mozgásában, jogellenesen alkalmaztak vele szemben kényszerítőeszközt, és tartották fogva több mint nyolc órán át, amit hamis irattal lepleztek.

A fogva tartása ideje alatt nem történt semmi, ami a helyzetét tisztázhatta volna, a rendőrség semmilyen nyomozati cselekményt (tanúk kihallgatása, szembesítés, helyszínelés, lefoglalás, videofelvétel kiértékelése) nem végzett el.

A panaszos véleménye szerint az eljárók jogtalan hátrányt okozva, bűnözőként kezelve tartották bezárva, visszaélve hatalmukkal. Egy olyan cselekmény kapcsán hallgatták ki gyanúsítottként, amit nem követett el, arra semmilyen adat nem utalt, már az alapos gyanú is hiányzott vele szemben. A panaszos kéri az ügyének kivizsgálását, és a hibázó rendőrök felelőssége vonását.

A panaszos a beadványhoz csatolta az eljárás során keletkezett dokumentumokat (előállítás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz használatáról szóló jelentések, előállítás időtartamáról kiállított igazolás, orvosi igazolás, gyanúsított kihallgatásról készült jegyzőkönyv), amely iratokat a Testület az áttekinthetőség érdekében az állásfoglalás II. részében, a többi rendőrségi irattal együtt ismertet.

10) A panaszos a Testület intézkedést pontosító kérdéseire reagálva 2013. december 19-én előadta, hogy a helyszínen őt „tartóztatták le először”, majd az autóját sem használhatta, beültették hátra egy rendőrautóba és bevitték a megyei rendőrkapitányságra. (Gy. J.-t jóval utána hozták be, ezért álláspontja szerint ezen idő alatt a rendőrök az ismeretségre való tekintettel „kiokosították”.)

A megyei kapitányságon megvizsgálták, és megállapították, hogy a panaszos sérülései 8 napon túl gyógyulnak. Ezután a panaszost Gy. J. előtt (akkor először) megbilincseltek, innentől az végig rajta volt, amíg a cellába nem helyezték. Ezzel szemben Gy. J.-t bilincs nélkül hozták be, bilincs nélkül vitték tovább orvosi vizsgálatokra (a panaszos hallotta, hogy fájlalta a hasát), illetve az udvaron is több méterrel a rendőröktől lemaradva sétált, mintha nem is hozzájuk tartozna. A panaszos a Testület kérésére megadta tanúként B.L. elérhetőségét, aki szemtanúja volt a telephely udvarán történeteknek.

11) A panaszos az eljárás során keletkező további iratokat és bizonyítékokat (tanúk kihallgatásáról készült jegyzőkönyvek, orvosi papírok, helyszínen készült video és fényképfelvétel) postázott a Testületnek, azonban az nem érkezett meg, így a panaszos 2014. január 6-án újrapostázta a csomagot, amelyet a Testület 2014. január 8-án iktatott.

A Testület ehelyütt csak a panaszos gyógykezelését igazoló orvosi dokumentumokat, valamint a hivatkozott fénykép és videofelvételt ismerteti, a tanúvallomásokot az állásfoglalás II. részének 10-11. pontjaiban, a többi rendőrségi irattal együtt ismerteti.

a) A panaszos számos igazolást csatolt orvosi dokumentációként, amelyek időrendi sorrendben a következők.

Az előállítás napján 14 óra 40 perckor, a * Megyei Rendőr-főkapitányságán kiállított orvosi igazolást Dr. N. T. orvos írta alá.

A panaszos elmondása szerint hátát kövel megdobták, megrúgták, földre esett. Az igazolás a következő sérüléseket rögzíti: a panaszos homlokán a bal szemöldök belső szélé fölött 3 cm hosszú, frissen karmolt sérülés, illetve a hát bal oldalán a lumbalis gerinc magasságában és a külső axillaris vonalában egy kb. 2 cm sugarú contusio (azaz bevérzés, zúzódás) látható, tapintható felette bőrpír. Az igazolás szerint a sérülés 8 napon túl gyógyul.

A panaszos által csatolt, 2013. december 13-án az Egyetemi Oktatókórház, *Szakrendelésén kiállított ambuláns lapon a kezelőorvos diagnózisként posztraumás stressz zavart állapított meg. Az ambuláns lap az anamnézisben rögzíti a panaszos által elmondottakat, miszerint a kiérkező rendőrök megbilincselve bevitték a rendőrkapitányságra, ahol 8 órán keresztül fogva tartották, és az elemi szükségleteit sem tudta elvégezni. Az eset óta szorong, viselkedése megváltozott, magatartása elkerülő.

A panaszos mellékelte egy december 16-án készült laborvizsgálat leletet, amely Konakion, Dicynone, Algopyrin, Contramal, Rivotril, Seduxen, Tavanic, Infusio elnevezéseket rögzíti alkalmazott terápiáként.

A panaszos mellékelte egy a *Megyei Kórházak és Egyetemi Oktatókórház által kiállított igazolást, amely szerint a panaszos 2013. december 12-én 14 óra 45 perctől december 18-án 8 óra 30 percig kórházi fekvőbetegként ellátásban részesült.

A panaszos mellékelte egy a * Megyei Kórházak és Egyetemi Oktatókórház, Infektológiáján 2013. december 19-én dr. K. Gy. által kiállított zárójelentést. A jelentés szerint a panaszost 2013. december

12-én vették fel a kórházba. A felvételnél lázas állapot, bal vesetáji fájdalom, véres vizelet ürítés, hányinger volt tapasztalható. Ezen túl végtágtremor, feszült, zaklatott idegállapot volt észlelhető, napok óta nem tudott aludni. az irat szerint az anamnesisből lényeges betegség nem emelhető ki, jelen állapotából a bal vesetáji fájdalom é végtágtremor, a laborértékeiből a haematuria emelhető ki markánsan. A diagnózisban posztraumás stressz zavart állapítottak meg, mivel a panaszos folyamatosan úgy értékeli, hogy továbbra is fennáll a fenyegető állapot. A posztraumás stressz miatt pszichiátriai vizsgálat történt, amely Ciprex kezelést javasolt.

A panaszos mellékelte egy szintén a megyei kórházban kiállított ambuláns lapot, amelyet a sürgősségi szakrendelésen állítottak ki 2013. december 23-án. A panaszos láz, vesetájéki fájdalom, hányinger, csípős, véres vizelet miatt ment a rendelésre. A diagnózis változatlan. (Vérvizelés, posztraumás stressz zavar.)

Az időben utolsó, 2013. december 27-én kiállított ambuláns lap szerint a panaszos dereka még fáj, már nem lázas, de hidegrázása még van, vizeletét véresnek látta, ezért a sürgősségi szakrendeléshez fordult. (A csatolt laborlelet szerint is volt vörösvértest a vizeletben). A diagnózis változatlan.

b) A panaszos csatolt egy fényképfelvételt és egy videofelvételt az incidensről.

A videofelvétel egy lakásban készült, a felvétel ott indul, hogy Gy. J. azt mondja „Igaz, amit én mondok”, majd a panaszos azt mondja, hogy „Menjen innen!”, mire Gy. J. visszakérdez, hogy „én menjek el”? Ezt követően Gy. J. oda lép és a telefonhoz nyúl, majd idegesen felszólítja, hogy „Ne fényképezz!”, majd elmondja, hogy összetöri (a telefont). A panaszos elmondja, hogy büntetőeljárást von maga után, amit Gy. J. csinál velük, hogy nem engedi ki őket. Gy. J. belekezd abba, hogy „Addig innen nem mentek ki...”, majd abbahagyja a mondandóját, és elkezd, hogy „Elmegyünk megnézni, hogy...”, de ezt a mondatot sem mondja végig, majd végül azt mondja, hogy „Higgye el uram, hogy nagy baj lesz.”

A panaszos megkérdezi, hogy mit fog csinálni, amire Gy. J. úgy reagál, hogy tegye le a készüléket, mire a panaszos azt feleli, hogy nem teszi le. Ezt követően Gy. J. elmondja nekik, hogy elmennek ki (a telepre) és elmondja, hogy mit kell csinálni. Közben bejön Gy. J. felesége és oldalra áll. A panaszos ekkor nyugodt hangon megkéri, hogy engedje őket ki innen. Gy. J. ekkor hirtelen felbőszül, neki indul a panaszosnak, kiabál, hogy „Nem teszi le!”, káromkodik, majd a panaszos futásnak indul, nyomában Gy. J. A lakásból kilépve a panaszos a kapu felé indul, de ott egy láncra kötött ugató kutya útját állja, illetve Gy. J. neki esik, a panaszos hiába mondja, hogy nyugodjon már le. A felvétel itt hirtelen véget ér.

A fényképen az látható, amint az udvaron egy idős ember a panaszos fejét lefogja, felsőtestére ránehezedik, háttérben a nagykapu.

12) A panaszos 2014. február 14 -én elektronikus úton megküldte a jogellenes fogvatartás büntette és más bűncselekmények miatt indult büntetőügyben 2014. január 7-én a * Nyomozó Ügyészségen (a panaszos) tanúkenti kihallgatásáról felvett jegyzőkönyvet.

Vallomásaiban a panaszos elmondja, hogy korábban megtett feljelentését fenntartja, annyi kiegészítéssel, hogy a 2013. december 9-én történt incidens alkalmával nem a 112-es segélyhívó számon kért rendőri segítséget, hanem egy rendőr barátját (C. J.) hívta. Az ügyészi kérdésre közbevetve előadta a panaszos, hogy nagyon rövid ideig beszélt C.J.-vel, mindössze két mondatban elmondta neki, hogy pontosan hol van, és azt, hogy fogva tartják, fenyegetik, és meg akarnak ölni, ha nem törli a felvételt. Ezt követően bontotta is a hívást, hiába próbált a barátja kérdezni. A panaszos elmondja, hogy azért ezt a módot választotta, mert a 112-es segélyhívó számon nem lett volna elég ideje az azonosításra és hosszras részletezésekre, mivel figyelte őt Gy. J. A panaszos hívását követően C. J. intézkedett, és így került sor a járőrök kiküldésére. A rendőrség a hívást követően 10 perc elteltével érkezhettek meg, nem szakaszolva, hanem egyszerre érkezett három vagy négy jármű, már

messziről lehetett hallani a szirénázásukat. A panaszos és társa a szirénát meghallva odafutottak a kapuhoz, menekültek Gy. J. elől, aki még mindig fenyegetve fenn tartotta a karját, kövel a kezében.

A rendőrök hatan lehettek és a telephelyre nem mentek be, ennek okát a panaszos nem tudta.

A rendőrök felszólították Gy. J. feleségét, hogy nyissa ki a kaput, mire a feleség annyit mondott, hogy nem kell kinyitni, mert nincs becsukva. a panaszos ekkor mondta, hogy csak ekkor nyitották ki a kaput. A panaszos és társa kiléptek a kapun, megálltak azzal szemben, tőlük jobbra állt a Ford Tranzit, balra két rendőrségi autó. Két alacsonyabb rendőr érkezett (akik valamelyik személyautóval érkeztek) és megkérdezték, hogy ki értesítette a rendőrséget. A panaszos jelezte, hogy ő volt, azonban a rendőrök elmentek a panaszos előtt, Gy. J.-hez és az unokájához, akik időközben a kapu ellentétes sarkán álltak meg.

A panaszos ledöbbsent, mivel a rendőrök kezet fogtak Gy. J.-vel és az unokájával is, majd kedélyesen beszélgetni kezdtek. A panaszos emlékezete szerint egyedül a kapuhoz először érkező rendőr (aki magasabb volt és gyakorló ruhát viselt) nem ment oda hozzájuk, a többi rendőr ott állt a kapunál, de velük nem foglalkoztak. A rendőrökkel együtt érkezett meg a panaszos által értesített C. J. is, aki kicsit távolabb megállt és a panaszos feltételezése szerint a baráti kapcsolatuk folytán nem akart az intézkedésbe avatkozni. A panaszos ezt teljesen megértette, ezért ő sem ment oda hozzá, C. J. is csak annyit kérdezett a távolból, hogy mi történt, amire a panaszos végig mutatott magán és ruházatán, és annyit mondott: „Józi, látod”.

A panaszos akkor úgy gondolta, hogy a rendőrök tudják, hogy ő értesítette őket és azért beszélnek a másik félel, mert kikérdezik, mint gyanúsítottat, azt gondolta ez az eljárás menete. Pár perc elteltével azonban a két alacsony rendőr hozzájuk lépett és elmondta, hogy Gy.-ék szerint a panaszos bántalmazta őt. A panaszos ledermedt ettől, Gy. J. felesége ekkor lépett oda, és azt mondta, hogy „nem szégyelli magát, hogy földön fekvő idős embert rugdos”. A panaszos megszólalni sem tudott. A rendőrök mondták, hogy menjenek arrébb, arrébb is sétáltak, és mondták neki, hogy a panaszosnak velük kell mennie. A panaszos mondta, hogy ennek semmi akadálya, itt van az autója, természetesen elmegy bárhová. A rendőrök azt mondták, hogy az autót nem használhatja. A panaszos ezt megelőzően éppen vette elő a telefonját, hogy megmutassa a felvételeket, amire a rendőr közölte, hogy azt tegye el, mert nem használhatja. Az nem érdekelte a rendőröket, hogy nem telefonálni akart. A panaszosnak át kellett adnia a gépjárműve kulcsait a cégtársának, mivel inentől korlátozták a személyi szabadságát.

Ügyészi kérdést követően a panaszos előadja, hogy őt a rendőrök nem tájékoztatták, illetve nem magyarázták el, hogy miért korlátozzák a szabadságában, nem hangzott el, hogy őt előállítják bűncselekmény gyanúja miatt. A vallomás ezt követő része azonos a panaszbeadvánnyal.

A megyei rendőr-főkapitányságon történt orvosi vizsgálatot követően az udvaron ott volt a panaszos, Gy. J. és az őket kísérő 4 rendőr a panaszosat átadta egy másik járőrpárnak, akik annyit közöltek, hogy elő kell állítaniuk a panaszosat a * Rendőrkapitányságra. Az őt átvevő járőr ekkor megbilincselte a panaszosat, amit a panaszos különösen azért nehezményez, mert Gy. J. is szemtanúja volt. A panaszos megkérdezte, hogy szükség van-e erre, azonban csak rákattintották a bilincset.

Beszállításkor a mellette ülő rendőr a panaszos orvosi papírjait nézegette, és nevetett azon, hogy honnan tudja az orvos, hogy a sérülés 8 napon túl gyógyul. A panaszos ezen felháborodott. Kérte a rendőröket, hogy vegyék le róla a bilincset, de nem volt kivel beszélni. A panaszos miután megérkezett, előállító helyiségbe tették, majd valamennyi idő elteltével (már sötét volt) látta, hogy Gy. J. a rendőrök előtt sétálva érkezik, bilincs nélkül, mintha nem is hozzájuk tartozna. A panaszos kihallgatása 21 óra körül kezdődhetett, addig a cellában volt, ennek ellenére az igazoláson az szerepel, hogy előállítása 17 óra valahány perckor megszűnt.

A panaszost gyanúsítottként hallgatták ki, ami ellen panasszal élt. A panaszos vallomásában előadta, hogy az egész eljárás pszichésen borzalmasan megviselte, ezt orvosi dokumentációval tudja alátámasztani. Rémálmai azóta is vannak, az előállítóban eltöltött időt sosem fogja elfelejteni.

A panaszos vallomását azzal zárja, hogy kiderült, hogy a rendőrök ismerték Gy.J. polgárőr unokáját, ami a helyszíni magatartásukból is egyértelműen látszott. Nem kérdeztek tőle semmit, nem hallgatták meg, a telepre be sem mentek, nem próbáltak tanút felkutatni, és a videofelvételt sem akarták megtekinteni. Amikor a panaszos az előállítóban volt, az egyik helyszínen is jelen volt egyenruhás rendőr bement hozzá megkérdezni, hogy hol van az a kő, amivel Gy. J. agyon akarta verni őket, a panaszos erre közölte, hogy ezt miért tőle kérdezi. A panaszos kifogásolja, hogy a telefonnal felvett videofelvételt még a gyanúsított kihallgatásakor se akarták megnézni, azt csak az ügyvédje kifejezett kérésére foglalták le.

13) A panaszos 2014. október 7-én elektronikus úton megküldte a * Járási Ügyészség Gy. J. gyanúsítottal szemben súlyos testi sértés és más bűncselekmény miatt indult büntetőeljárásban hozott, vádemelés elhalasztásáról szóló határozatát, amelynek teljes körű ismertetésétől a Testület eltekint, mivel a rendőri intézkedés szempontjából nem tartalmaz új információkat.

(Az ügyész határozatában azzal indokolta a döntését, hogy Gy. J. idős korú, büntetlen előéletű, valamint nem állt rendelkezésre olyan irat, amely alátámaszthatta volna, hogy Gy. J. a szóbeli fenyegetőzésen kívül bármilyen módon megakadályozta volna azt, hogy a sértettek távozzanak. A határozat megállapítja, hogy összességében az üzleti vita tettlegességig fajulásához inkább az vezetett, hogy a panaszos és üzlettársa telefonjával felvételt készítettek Gy. J.-ről.)

A határozatból kiemelendő továbbá, hogy a panaszos vonatkozásában indult nyomozást a nyomozó hatóság a Be. 190. § (1) bekezdés a) pontja alapján még 2014. március 28-án megszüntette.

A panaszos megküldte a vádemelés elhalasztásáról szóló határozattal szemben benyújtott panaszát is, amelynek ismertetésétől a Testület eltekint, mivel az a rendőri intézkedés szempontjából nem releváns.

14) A panaszos 2014. október 10-én további, a rendőri intézkedéssel összefüggő tanúvallomásokat bocsátott a Testület rendelkezésre, amelyeket a Testület jelen állásfoglalás II. részének 13. pontjában, a többi irattal együtt ismertet.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes rendőri szervektől, valamint megküldeni kérte az ügyvel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A panaszos szempontjából a következők relevánsak.

1) Az intézkedés napján készült, K. Zs. r. főtörzsőrmester és Sz. L. r. zászlós által aláírt, előállítás végrehajtásáról, kényszerítőeszköz alkalmazásáról szóló jelentés a következőként számol be a rendőri intézkedésről.

2013. december 9-én 14 órakor a panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdés alapján igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdés alapján –mint személyi szabadságában korlátozott személyt –átvizsgálták, valamint mint bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személyt, előállították azt Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

A kényszerítőeszköz (testi kényszer és bilincs) alkalmazására * alatti telephelyen került sor. Testi kényszert az Rtv.47.§ alapján, bilincset az Rtv. 48. § c) pontja alapján, szökés megakadályozása érdekében alkalmaztak. Bilincset 2013. december 9-én 14 órától 15 óráig alkalmaztak. A kényszerítő

eszközök alkalmazására figyelmeztetést követően került sor. A rendőri intézkedés során sérülés, illetve anyagi kár nem keletkezett. Az előállított (panaszos) a hozzátartozója, képviselője kiértékelését nem kérte.

A jelentés rögzíti, hogy a fenti időpontban a panaszoszt a * hívójelű kollégákkal intézkedés alá vonta, igazoltatta. Az igazoltatást követően meghallgatták a helyszínen lévő személyeket, amely alapján a panaszos gyanúsítható volt azzal, hogy Gy. J. sérelmére bűncselekményt követett el, őt tetteleg bántalmazta, többször has tájékon megütötte, illetve a lábait megrúgta, ezért közölték vele, hogy előállítják a * Rendőrkapitányságra. A panaszos elmondta, hogy az intézkedés megkezdése előtt őt Gy. J. szintén bántalmazta, dulakodtak, Gy. J. őt többször megrúgta, illetve egy kövel háton dobta, ezért a panaszoszt a rendőrkapitányságra történő előállítás előtt a Nyíregyháza, Bajtos u. 2. sz. alatt lévő *Megyei Rendőrkapitányság orvosi ügyeletére vitték fizikális vizsgálatra, ahol dr. N. T. megvizsgálta és megállapította, hogy a cselekmény során 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedett. (Az elkészült orvosi vélemény a jelentés mellékletét képezi.)

A vizsgálatot követően a panaszoszt 15 órakor a SÁTOR 712-es kollégák átvették, megbilincseltek, és előállították a * Rendőrkapitányságra.

A jelentés rögzíti, hogy a panaszos az előállító egységben történő elhelyezéssel kapcsolatban a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta, az előállítás okáról és időtartamáról szóló igazolást részére kiállították.

A parancsnoki vélemény megállapította, hogy az igazoltatás, a személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálása, illetve a bűncselekménnyel gyanúsítható személy előállítása jogszerű és szakszerű, és testi kényszer, valamint a szökés megakadályozása érdekében alkalmazott bilincselés jogszerű, szakszerű és arányos volt.

A panaszos a Testület rendelkezésére bocsátotta a jelentés mellékletét képező, 2013. december 9-én 14 óra 40 perckor kiállított orvosi igazolás másolatát, amely a következőket rögzítette.

Az igazolás szerint a panaszos elmondása szerint aznap 13 óra 45 perckor a hátát egy kövel megdobták, megrúgták, amitől a földre esett. Az irat sérülésként rögzíti a homlok bal szemöldöke belső széle feletti 3 cm hosszú, frissen karcolt sérülést, illetőleg megállapítja, hogy a hát bal oldalán a lumbalis gerinc magasságában és a külsőaxilláns vonalában egy 2 cm sugarú contusio (zúzódás) látható. Az igazolás szerint a sérülések 8 napon túl gyógyulnak.

2) Szintén az intézkedés napján készült, K. A. r. törzsőrmester és E. I. r. főtörzsőrmester által aláírt, előállítás végrehajtásáról, kényszerítőeszköz alkalmazásáról szóló jelentés a következőként számol be a rendőri intézkedésről.

A fenti napon és időben a váltásparancsnok utasítására a jelentést író rendőrök megjelentek a megyei rendőr-főkapitányságon, mivel onnan az Oros 1-es hívójelű kollégák segítséget kértek egy előállításához. A helyszínen tájékoztatták őket a kollégák az intézkedés előzményeiről, és 15 órakor átvették tőlük a panaszoszt. Az átvételt követően panaszoszt előállították a * Rk-ra, további meghallgatásra.

Az előállított (panaszos) T. S. kiértékelését kérte. A jelentés rögzíti, hogy a panaszoson az intézkedés kezdetekor az orvosi igazoláson szereplő sérülések voltak láthatóak.

Az intézkedés során bilincset alkalmaztak, az Rtv. 47. § c) pontja alapján, szökés megakadályozása érdekében. A kényszerítő eszköz alkalmazására figyelmeztetést követően került sor. Bilincset 2013. december 9-én 15 órától 15 óra 15 percig alkalmaztak. A rendőri intézkedés során és a kényszerítő eszköz alkalmazásakor sérülés, illetve anyagi kár nem keletkezett.

3) Az előállító helyiségben elhelyezett és fogvatartott személyekről kiállított nyomtatvány szerint a panaszost december 9-én 14 órakor állították elő, majd 20 óra 50 perckor szabadították, és adták át a „forrónak”. A panaszos felügyeletét O. I. r.törzsőrmester látta el.

4) * Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Őr és Járőrszolgálati Alosztályán kiállított előállított nyilatkozat szerint a panaszos a rendőri eljárás során nem szenvedett sérülést, azonnali ellátást igénylő egészségügyi problémája nincsen, tudomása szerint fertőző betegségben nem szenved, illetve nem szenved olyan betegségben sem, mely szükségessé teszi a meghatározott időközönkénti étkezést. A nyilatkozat szerint a panaszos T. S. értesítését kérte, illetőleg a szükséges tájékoztatásokat megkapta. A nyilatkozat rögzíti, hogy a panaszost sérülés- és panaszmentesen 2013. december 9-én 20 óra 50 perckor szabadon bocsátották.

5) Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint az előállítás 2013. december 9-én 14 órától aznap 20 óra 50 percig tartott. Az igazolást a panaszos kézjegyével ellátta.

6) A rendőri szerv megküldte a letéti tárgyak jegyzékét is, amelynek részletes ismertetésétől a Testület eltekint, mivel a beadvány szempontjából nincsen relevanciája.

7) A panaszos gyanúsítottként történő kihallgatásáról készült jegyzőkönyv szerint a panaszos kihallgatása a * Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályán 2013. december 9-én 20 óra 56 perckor vette kezdetét. A jegyzőkönyv szerint a panaszos kihallgatása 21 óra 37 perckor ért véget.

A jegyzőkönyv szerint a panaszost gyanúsítottként hallgatják ki, mert a rendelkezésre álló adatok szerint a fenti napon 13 óra körüli időben üzlettársával, T. S.-sel megjelent Gy. J. tulajdonában lévő, * sz. alatt található, a panaszos és üzlettársa által bérelt telephelyen, majd az ott álló, Gy. J. által lakott lakóházban, majd ezt követően a telep melletti szolgalmi úton előzetes szóváltást követően Gy. J.-vel dulakodni kezdett, majd a nevezett személyt több alkalommal megütötte és több ízben megrúgta, amellyel Gy. J.-nak nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket okozott.

A közöltek alapján a panaszos megalapozottan gyanúsítható egy rendbeli, tettesként elkövetett a Btk. 2012. évi C. tv. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés bűntette kísérletének elkövetésével.

A panaszos úgy nyilatkozott, hogy a gyanúsítást megéri, és panaszt tesz, mert ő ezt a cselekményt nem követte el, Gy. J. neki okozott nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket, és a panaszos hívta ki a rendőrséget, a menekülésről, a támadásról videofelvételt készített, de ez a helyszínen senkit sem érdekelt.

A jegyzőkönyv szerint a panaszost figyelmeztetik a Be. 70/B. § (2) és (5) bekezdésére, a 117. § (2), (4) bekezdéseire, 43. § (2) és (5) bekezdésre, valamint a Btk 2012. évi C. tv. 268. § (1) és 269. §-ra vonatkozó kioktatásokat megkapta. A jegyzőkönyv tartalmazza továbbá a panaszos személyi adatait, és egyéb információkat (pl. vagyoni viszonyai, viselt tisztségei, esetleges büntettség stb.)

A panaszos vallomásaiban úgy nyilatkozott, hogy az adott napon kb. 13 óra körül üzlettársával, T.S.-sel megjelent az általuk bérelt telephelyen, abból a célból, hogy bejelentsék a tulajdonosnak, hogy a telepre vonatkozó bérleti szerződést felmondják. Gy. J. erre agresszívan reagált, és azt mondta, hogy állítsanak helyre mindent úgy, ahogyan azt átvették. Erre a panaszos és társa közölték, hogy amikor kibérelték a telephelyet, mindent lefényképeztek, majd azt is, amikor a telephelyet rendbe rakták. A panaszos elmondása szerint a telephely egy lepusztult putri volt, amikor 2012 év elején bérbe vették, és elmondták Gy.J.-nek, hogy ugyanúgy nem tudják visszaadni, mert lerombolni semmit nem fognak. Amikor Gy. J. ezt meghallotta, felugrott, nekiment T. S.-nek, elkezdte rángatni, a falnak lökte. T. S. felemelte a kezét, és mondta, hogy engedje el, ekkor Gy. J. megütötte őt a kulcsontja környékén.

A panaszos ekkor elővette a telefonját, mert látta, hogy ez a helyzet még el fog fajulni. Erre Gy. J. fenyegetőzni kezdett, hogy tegye el, mert baj lesz, innen nem fognak kimenni. A panaszos hátrálni kezdett, Gy. J. nekirontott, az asztalról leseper egy vázát, ami eltört, majd a törött vázát felkapva

indulatosan ment feléjük. A panaszos látta, hogy a helyzet életveszélyes, és kifelé rohantak, de Gy. J. ment utánuk, ekkor már nem volt a kezében a váza, valószínűleg a felesége vehette el tőle. Gy. J. nekirontott a panaszosnak, el akarta venni a telefonját, közben ordított, neki lökte a kutyához. A panaszos felugrott, elszaladt az udvaron álló autója mellett, és látta, hogy egy hatalmas kő van Gy. J. jobb kezében. A panaszos oldalazva szaladt, közben hátrafelé nézett, és Gy. J. megdobta a kővel, ami a bal oldalán, vesetájékon találta el. Ezután Gy. J. felkapta ugyanazt a követ, szaladt utánuk a kerítésig, majd megállt velük szemben, és többször is azt mondta, hogy szétloccsantja a fejüket, közben a követ dobásra készen tartotta a kezében. Erre a panaszos mondta, hogy elmennek, mire Gy. J. azt válaszolta, hogy addig nem, amíg oda nem adja a telefonját. A panaszos azt mondta, hogy kitörli a telefonjából a felvételt. Gy. J. ezzel nem elégedett meg, azt mondta, hogy majd az unokája megnézi, hogy tényleg megtette-e, mert ő ehhez nem ért. Gy. J. azt is mondta, hogy ha nem kapja meg az unokája a telefont, akkor ő összetöri azt. Gy. J. unokája látta az egészet, többször ő állította le a nagyapját.

A panaszos megígérte, hogy mindent megtesznek, amit kér, kitörli a telefonból a felvételt. Majd azzal az ürüggyel, hogy elmegy a dolgát végezni, beállt az udvaron álló traktor mögé, és telefonált a rendőrségnek. A panaszos teljesen biztos abban, hogy ő egy ujjal sem nyúlt Gy. J.-hez, nem ütötte meg egyszer sem.

8) A Testület a következőkben – az ügy szempontjából szükséges mértékig – ismerteti a Gy. J.-re vonatkozó iratokat.

a) Az előállítás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint 2013. december 9-én 14 órakor Gy. J.-vel szemben igazoltatás, személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálása, valamint bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy előállítása került alkalmazásra.

A kényszerítő eszköz (bilincs) alkalmazására *. sz. alatt került sor. A bilincset szökés megakadályozása érdekében alkalmazták, melyre figyelmeztetés is történt. A bilincset 2013. december 9-én 14 órától 16 óra 15 percig alkalmazták. A rendőri intézkedés során sérülés, illetve anyagi kár nem keletkezett. Az előállított (panaszos) a hozzátartozója, képviselője kiértesítését nem kérte.

Az igazoltatást követően a helyszínen lévőket meghallgatták, mely alapján Gy. J. gyanúsítható volt azzal, hogy a panaszos sérelmére bűncselekményt követett el, tetteleg bántalmazta, többször megrúgta, kővel háton dobta. Közölték vele, hogy előállítják a * Rendőrkapitányságra. Gy. J. a helyszínen azt mondta, hogy a panaszos őt szintén bántalmazta, többször megrúgta, has tájékon ütötte, ezért a Cserjés hívójelű kollégák előállították az orvosi ügyeletre, ahol Dr. N.T. vizsgálta meg, és további vizsgálatokra beutalta a * Kórházba. Ott Dr. K. Gy. megállapította, hogy 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett. (Az erről szóló orvosi igazolást – amely a hasfal és lábszár zúzott sérüléseit rögzítette – 15 óra 55 perckor állították ki.)

Ezt követően állították elő a * Rendőrkapitányságra. A jelentés rögzíti, hogy Gy. J.-t 17 óra 40 perckor további intézkedések végett a nyomozó kollégáknak átadták.

A parancsnoki vélemény megállapította, hogy az intézkedések és a szökés megakadályozása érdekében bilincs alkalmazása jogszerű, szakszerű és arányos volt.

b) Gy. J. előállítása a kiállított igazolás szerint 14 órától 19 óra 5 percig tartott.

c) Gy. J. gyanúsítottként történő kihallgatása az erről felvett jegyzőkönyv szerint 2013. december 9-én 20 óra 9 perctől 20 óra 10 percig tartott. (A befejező időpont nyilvánvalóan elírás következménye.)

Gy. J.-t gyanúsítottként hallgatják ki, mert a rendelkezésre álló adatok szerint aznap 13 óra körüli időben a tulajdonában lévő, és a panaszos és T. S. által bérelt telephelyen illetve lakóházában előzetes szőváltást követően a panaszost ruházatánál fogva megrángatta, több ízben ököllel megütötte, földre

rántotta és megrúgta, majd egy kővel hátra dobta, és ezzel a panaszosnak 8 napon túl gyógyuló sérüléseket okozott. A fentiek alapján megalapozottan gyanúsítható egy rendbeli, tettesként elkövetett a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntette kísérletének elkövetésével.

A gyanúsított vallomásában úgy nyilatkozott, hogy a fenti napon kb. 13:00 óra körül a panaszos üzlettársával megjelent az általuk bérelt telephelyen, abból a célból, hogy bejelentse, a telepre vonatkozó bérleti szerződést felmondják. Gy. J. erre azt mondta, hogy elfogadja a felmondást, de fektessék papírra, hogy az eredeti állapotba visszaállítják a telephelyet. A panaszos kérdezte, hogy nem bízik bennük, és mondta, hogy ne írjanak semmiféle papírt, mert a szerződésben egyébként is benne van a helyreállítási kötelezettség, Gy. J. pedig továbbra is ragaszkodott hozzá, hogy írják le. Ezt követően összevitattak, és a szóváltás közben a panaszos elővette a telefonját, és elkezdte felvenni a veszekedést, mire a gyanúsított mondta, hogy ez nincs megengedve. Az üzlettárs T. S. csak állt, és nézett, ő nem vitatkozott.

Gy. J. nem tudja, hogy kitől jött az első ütés, de ő kitessekelte mindkét férfit a házából és a szolgalmi úton indult a verekedés. Először csak rángatták egymást, ő kérte, hogy „vegye ki a telefonból”, amit a házában felvett. Arra nem emlékszik, ki ütött először, azt sem, hányszor ütötte meg őt a panaszos, a gyomrát ütötte, és a lábszárát rugdosta, de hogy hányszor, azt nem tudja. Ő a koránál fogva csak védekezett, nem emlékszik arra, hogy kézzel megütötte volna a panaszost. Arra emlékszik, hogy lábbal védekezett, de arra nem, hogy hova rúgott és hányszor. Ami biztos, az az, hogy ráncigálták egymást. De kővel nem dobott meg senkit sem, a panaszost sem. T. S-t nem bántotta, és az sem őt.

9) Az esetről Sz.L. r. zászlós és K. Zs. r. főörzsőrmester 2013. december 9-én büntető jelentést készített.

A jelentés szerint az ügyeletes vezető utasítására jelentek meg a szarvasmarha telepen, ahol már a Cserjés hívónevű rendőrök a helyszínen voltak, akik elmondták, hogy a nagykapu be volt húzva, de kulccsal nem volt bezárva.

A jelentés tartalmazza a panaszos, T. S., és Gy. J. vallomásait, melyet a helyszínre érkező rendőröknek szóban adtak. (A Testület kizárólag a korábbiakhoz képest új részeket ismerteti.)

A panaszos szerint Gy. J. a kapu elé állt, hogy megakadályozza a távozásukat. Ezt erősíti meg T. S. is, aki elmondta, hogy ő is szóváltásba keveredett Gy. J.-vel, aki kiabált és őt ököllel mellkas tájékon ütötte. A panaszos telefonon próbálta rögzíteni a történeteket, majd Gy. J. ellökte a panaszost, belerúgott, majd egy kővel a hátán eltalálta. T.S. elmondta, hogy Gy. J. addig nem akarta őket kiengedni, amíg a telefonról a felvételt nem törlik le.

A jelentés rögzíti, hogy a kő felkutatása nem volt lehetséges, mert a telephely burkolata zúzottköves volt, egyforma kövekkel.

Gy. J. szerint ő a két bérlőt nem tartotta vissza, a telephely kapuja nem volt kulccsal bezárva, bármikor eltávozhattak volna, és ő T. S.-t sem bántalmazta.

Az adatgyűjtés körében meghallgatták Gy. J. feleségét, aki elmondta, hogy ő a szobában tartózkodott, és a dulakodást sem látta. Meghallgatták D. G.-t, Gy. J. unokáját, aki a műhelyben tartózkodott, ezért szintén nem látta a dulakodást.

Ezt követően közölték Gy. J.-vel és a panaszossal, hogy előállítják a *a Rk-ra bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt. T. S.-sel közölték, hogy az orvosi látogatás felvétele után menjen be a * Rendőrkapitányságra.

Gy. J.-t a Cserjés hívónevű rendőrök előállították a megyei rendőr-főkapitányságra, sérüléseinek ellátása érdekében. A panaszost is ide vitték az orvosi ellátás miatt. Mindkettőjüket Dr. Nagy Tímea

Csilla vizsgálta meg, a panaszosnál 8 napon túl gyógyuló sérüléseket állapított meg, Gy. J-t a * Oktatókórházba utalta további vizsgálatok elvégzése céljából. Ott K. Gy. vizsgálta meg, és 8 napon belül gyógyuló sérüléseket állapított meg. A panaszost a Sátor – 712-es hívónevű rendőrök, míg Gy. J-t a jelentést tevő rendőrök állították elő a rendőrkapitányságra.

10) A panaszos által rendelkezésre bocsátott, T. S. folytatólagos tanúkihallgatásáról felvett jegyzőkönyv szerint a meghallgatás 2013. december 19-én 13 óra 51 perctől 14 óra 34 percig tartott.

A tanú vallomásaiban előadta, hogy Gy. J. a bérleti szerződés felmondása miatt hergelni kezdte magát, mondta, hogy az eredeti állapotot állítsák helyre. A panaszos mondta, hogy sajnos úgy nem tudják visszaadni, mert sokkal jobb állapotban van. Gy. J. ekkor kurva anyázott, azt mondta, hogy mit képzelnek magukról, egy nagy szar, amit csináltak.

A panaszos és a tanú ekkor felálltak, hogy ilyen hangnemben nem hajlandóak tárgyalni. Az étkezőben tárgyaltak, ahol asztal áll hat székekkel. Amikor felálltak, elindultak az ajtó felé, de Gy. J. az asztal és az ajtó közé állt (kb. 3-4 m széles hely). Gy. J. ekkor a tanú felé lépett, elkapta a pulóverét a mellkasánál, és elkezdte lökdösni, közben rúgott és ütött is. A tanú szerint Gy. J. ököllel ütött, egy alkalommal gyomortájékára, de közben hadonászott, lökdösődött, lehet hogy több ütése is elérte. Mivel a tanú hátrált, így ez az ütés – bár lendületes volt -, fájdalmat, sérülést nem okozott. Többször lábon is rúgta, a sípcsontja meg is zúzódott. A lökdösődés közben a falhoz is lökte a tanút, de az nem okozott sérülést.

A panaszos ekkor vette elő a telefonját, erre Gy. J. még jobban bepipult, teljesen elborult az agya. Mondta, hogy ne fényképezzenek, innen addig ki nem mennek, amíg le nem törlik a videót. Elindult a panaszos felé. Közben T. S. is elővette a telefonját, hogy hangfelvételt készítsen, de az nem sikerült. Eközben arra lett figyelmes, hogy az üzlettársa szólítja, és a tanú látta, hogy Gy. J. neki ugrott a panaszosnak, rángatni, lökdösni, ütni kezdte. Ekkor az ajtó felé szaladtak. Eközben Gy. J. az asztalról lesöpört egy vázát, az el is tört, annak egy darabját felvette és azzal kergette őket, és közben azt kiabálta, hogy „megdöglötök, a kurva anyátokat”. Sikerült kimenekülniük a lakásból, Gy. J. kb. fél perccel utánuk ért ki. A tanú nem tudja, mit csinált bent. Amikor kijött, a cserép nem volt a kezében. Az ajtón kilépve a tanú az istálló felé futott, a panaszos jobbra a kapu felé. A kapu az érkezésüktől eltérően be volt zárva, ezért nem tudott kimenni a kapun, más irányba a kutya miatt nem tudott menni. Gy. J. utol érte, elkezdte a panaszost ütni, rángatni, rúgni, a földre is lerántotta, a tanú eközben egy fényképet készített.

Gy. J. folyamatosan tenyérrel, ököllel ütötte, rúgta ahol érte a panaszost, közben szidalmazta őket, és mondta, hogy addig el nem mennek, míg a videót nem törlik le. Gy. J. egyszer csak abba hagyta a bántalmazást. B. L., aki ott dolgozott, mint állatgondozó, látta az egészet kint, ő azt mondta, hogy a tanú tolt el Gy. J-t a panaszostól, de a tanú erre nem emlékszik. Miután a panaszos felállt a földről, odamentek az autójukhoz, hogy beüljenek, de ekkor Gy. J. az ajtót becsapta, hogy „nem mentek sehová, ti gennyládák”. Ekkor ők erre menekülni kezdtek az istálló felé, Gy. J. futott utánuk, szidta őket, közben a földről ököl nagyságú köveket vett fel, és dobálta feléjük. Az udvar szürke zúzott bazalttal van felszórva.

Az egyik kő eltalálta a panaszost a hátán. Odaértek a telken belüli kerítés kapujához, közben a műhelyből kijött Gy. J. unokája. A tanú szólt neki, hogy „Gabi gyere már, mert veled lehet normálisan beszélni, nagyapád teljesen kész.” Az unoka mondta, hogy a nagy hangokra jött ki. Gy. J. kezében egy nagy kő volt. Közöttük és Gy. J. között állt az unoka, elmondták neki, mi történt. Közben Gy. J. kövel a kezében többször is mondta, hogy „szétzúzom a koponyátokat, rohadékok”. Az unokája fogta le a kezét. Az unoka azt sem mondta, hogy maradjanak, vagy menjenek. Gy. J. ekkorra egy kicsit lenyugodott. Abban maradtak, hogy körbe mennek a telken, Gy. J. megmutatja, mi baja van, ezt meg is tették. Közben azonban ismét hergelte magát, kurva anyázott. A panaszos közben kicsit távolabb ment és hívta a rendőrséget. Itt még beszélgettek, húzták az időt, majd a kapu felé indultak futva. Mire odaértek, már ott voltak a rendőrök és Gy. J. felesége is.

A tanú azt nem tudja megmondani, hogy a panaszos próbálta-e kinyitni a telek kapuját, ő úgy látta, az kulccsal volt bezárva. Gy. J.-t egyikük sem bántalmazta, csak Gy. J. balhézott.

11) A fenti vallomásban is megjelölt B. L. 2013. december 23-án a következőket adta elő. A tanú vallomásában előadta, hogy a panaszos vállalkozásában volt alkalmazásban. Aznap reggel Gy. J. átment hozzá, körülnézett, és azt mondta, hogy lesz itt munkájuk, délután fog hozzá menni T. S. és a panaszos, mert beszélni akarnak vele. Ő folytatta a munkáját, majd észrevette, hogy megjöttek a panaszos és üzlettársa. Kis idő elteltével nagy kutyaugatásra lett figyelmes. Kiment és látta, hogy a panaszos a földön fekszik, és Gy. J. egy pár alkalommal belerúg. T. S. miközben igyekezett eltolni Gy. J.-t, segített felállni a panaszosnak. Gy. J. kezében egy kő volt, amit a panaszos után dobott, de a tanú nem látta, hogy eltalálta-e. Gy. J. ismét felvéve a követ, ment utánuk, és azt kiabálta: „Megdöglötök a büdös kurva anyátokat, a fejeteket szétloccsantom, mit képzeltek”. Együtt megindultak a telep felé, a tanú ekkor bement, majd kutyaugatásra lett figyelmes, kinézett az ablakon, Gy. J. ekkor még mindig fenyegetőzött, hogy szétveri a fejüket. Kimentek az udvarra, a panaszos kinyitotta az autója ajtaját, de Gy. J. becsapta az ajtót, és tovább fenyegette őket. A tanú ismét bement a lakrészébe, majd arra lett figyelmes, hogy kijöttek a rendőrök.

A kapu be volt zárva, azt Gy. J. felesége nyitotta ki a rendőrök érkezése előtt. A tanú azt nem látta, hogy ki zárta be a kaput. Nem látta, hogy az asszony kint lett volna, de ez nem jelenti azt, hogy nem volt kint.

Emlékezete szerint Gy. J. unokája a rendőrök kiérkezése előtt ment ki, de azt nem látta, hogy honnan. Az ablakon keresztül annyit látott, hogy négyen beszélgetnek: Gy. J., T. S. a panaszos és Gy. J. unokája.

12) A Testület kérdéseit megválaszolva * Rendőrkapitányság vezetője, 2014. január 2-án kelt átiratában a következő tájékoztatást adta a megyei Ellenőrzési Szolgálat vezetőjének.

Az intézkedő rendőrök 2013. december 9-én 14 órakor az ügyeletvezető utasítására érkeztek a *. sz. alá, mivel onnan bejelentést tettek, hogy a tulajdonos nem engedi ki a bérlőket a telephelyről, valamint bántalmazta is őket.

A bűncselekmény helyszínén intézkedést lefolytató rendőrök először a panaszos hallgatták meg szóban, oly módon, hogy őt félrehívták a helyszínen tartózkodó többi személytől. A panaszos a meghallgatását követően az üzlettársa, T. S. szóbeli meghallgatása következett. Majd ezt követően hallgatták meg külön félrehívva Gy. J.-t, akit a *. szám előtti nagykapuban hallgattak meg. Ezt követte a telephelyen tartózkodó többi személy meghallgatása, a tanúkatatás, adatgyűjtés keretében. A tanúk adatait és az általuk elmondottakat a mellékelt büntető jelentés tartalmazza.

A helyszínen az adatgyűjtés utoljára D. G.-t, Gy. J. unokáját hallgatták meg, aki valóban polgárőr, az intézkedést lefolytató rendőrökkel több esetben látott el közösen szolgálatot a Rendőrség és a Polgárőrszervezetek közötti együttműködési megállapodás keretében. Tehát valóban ismerték egymást, viszont a rendőrök részrehajlás nélkül folytatták le az intézkedést.

A kapitányságvezető akként nyilatkozott, hogy az intézkedő rendőrök megtekintették a panaszos telefonján készült felvételt, majd közölték a panasossal, hogy azt őrizze meg, mert bizonyítékként szolgálhat a későbbi eljárás során. A felvétellel kapcsolatosan Gy. J. azt nyilatkozta a helyszínen, hogy viszont azt nem vették fel, amikor őt bántalmazták.

A panaszos az Rtv. 33.§ (2) bekezdés b) pontja alapján állították elő, bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt, mivel a helyszíni adatok alapján, a rendőri intézkedést megelőzően ökölrel megütötte, és megrúgta Gy. J.-t. Az előállítást megelőzően az intézkedést foganatosító rendőrök szóban teljes körűen tájékoztatták a panaszos az előállítás tényéről, indokáról és annak körülményeiről. A panaszos előállításától eltekinteni nem lehetett, mivel személy elleni erőszakos bűncselekmény valósult meg.

Az előállítás megkezdésétől, és az átkísérések során kényszerítő eszközt alkalmaztak az intézkedés alá vontakkal, így a panaszossal szemben: az Rtv. 47. § alapján testi kényszert, 48. § c) pontja alapján szökés megakadályozása érdekében bilincset. A panaszos kezeit előre tett helyzetben bilincselték meg. A kényszerítő eszközök alkalmazását a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. § (4) b) pontja alapján előzetes figyelmeztetés előzte meg, amit a mellékelt előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben is rögzítettek.

A panaszos bilincselése 2013. december 9-én 14 órától 15 óráig, és 15 óra 5 perctől 15 óra 15 percig tartott, (az előállítás megkezdésétől, az előállító helyiségbe történő befogadásáig), a két kéz előre történő megbilincselésével.

A panaszos jelezte, hogy a bilincselés számára megalázó, amit azzal indokolt, hogy ő prominens személyiség, korábban képviselő is volt. Az intézkedést lefolytató rendőrök közölték vele, hogy a bilincs alkalmazásától eltekinteni nem áll módjukban.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdés alapján a panaszos által megnevezett személyt (T. S.) E. I. r. főtörzsrőrmester kiértesítette az előállításról, amely tény a vonatkozó nyilatkozat igazolja.

A panaszos az előállító helyiségben elmondta, hogy nem bírja a bezártságot, a feltett kérdésre, hogy kér-e orvosi ellátást, nemleges választ adott, betegségeire nem hivatkozott, ezeket aláírásával is hitelesítette a mellékelt nyilatkozaton. A fogva tartás körülményeivel kapcsolatban az átirat rögzíti, hogy minden egyes alkalommal, amikor a panaszos jelezte, biztosították számára a WC használatot, illetve ihatott is, mivel a zárkaegységek ivóvízes csappal is fel vannak szerelve. A panaszos étkezést nem kért.

Az előállítás ideje alatt a panaszos több esetben kért segítséget az őrhívón keresztül, amely jelzéseket minden esetben ellenőrizték, és a jogszabály adta lehetőségek figyelembe vételével teljesítették azokat (felvilágosítást adtak részére, biztosították a WC használatot). A Testület bekerete a fogdában készült felvételeket, amellyel kapcsolatban az átirat rögzítette, hogy az előállító helyiségben csak megfigyelő kamerák vannak, amelyek az 1992. évi LXVI. törvény rendelkezései alapján képet nem rögzítenek.

A panaszost személyes szabadságában 2013. december 9-én 14 órától 20 óra 50 percig korlátozták. 14 óra és 15 óra közt folyt a helyszínen a rendőri intézkedés, és ez időtartam alatt intézkedtek a panaszos orvossal történő megvizsgálásáról. 15 órától 15 óra 15 percig a kapitányságra szállították, majd előállító helyiségbe került elhelyezésre kb. 16 óráig, majd 17 óra 40 perctől a forrónyomos csoport tagjai nyomozati cselekményeket hajtottak végre (gyanúsítottkénti kihallgatás, bűnügyi nyilvántartásba vétel), majd 20 óra 50 perckor került sor a panaszos szabadon bocsátására.

Gy. J.-t szintén a telephelyről az Rtv. 33.§ (2) bekezdés b) pontja alapján, bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt állították elő a * Rendőrkapitányságra, mivel bántalmazta a panaszost, amellyel részére súlyos sérülést okozott. (A panaszos előállítása 3-4 perccel később történt, mint Gy. J. előállítása, mivel a nagy értékű Audi típusú személygépkocsijának biztonságba helyezéséről kellett intézkedniük az előállítást lefolytató rendőröknek.) Gy. J.-t személyes szabadságának korlátozása 2013. december 9-én 14 órától 19 óra 5 percig tartott. Ezen belül 14 órától 16 óra 15 percig folyt a helyszínen a rendőri intézkedés, és ez időtartam alatt intézkedtek a Gy. J. orvossal történő megvizsgálásáról, majd a sürgősségi osztályra szállították további orvosi ellátásra. 16 óra 15 perckor került befogadásra az előállító helyiségbe, majd 17 óra 40 perctől a forrónyomos csoport tagjai nyomozati cselekményeket hajtottak végre (gyanúsítottkénti kihallgatás, bűnügyi nyilvántartásba vétel), majd 19 óra 5 perckor szabadították. Az előállítás során az intézkedő rendőrök Gy. J.-vel szemben is bilincset alkalmaztak, 14 órától 16 óra 5 percig.

A fentiek miatt a * Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályának Életvédelmi alosztálya folytat nyomozást, a panaszossal szemben, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő súlyos testi sértés büntett kísérletének megalapozott gyanúja miatt.

13) A panaszos a részrehajlás igazolására a Testület rendelkezésére bocsátotta a következő iratokat.

a) Az első tanúvallomást Gy. J. unokája, (D. G.) tette a jogellenes fogva tartás büntette, és más bűncselekmények miatt indult eljárásban, 2014. január 16-án.

A tanú elmondása szerint a konfliktus kialakulásakor ő is a telephelyen tartózkodott, csak más helyiségben, ezért a pontos körülményekről nyilatkozni nem tudott. A tanú, amikor kiment az udvarra, akkor semmilyen problémát nem észlelt, és a rendőrök sem voltak még ott, nem is tudott arról, hogy bárki értesítette volna a rendőrséget.

A rendőrök kiérkezésekor a nagykapu behúzott állapotban volt, a tanú ért oda először, odament és kihúzta, hogy fogadja a rendőröket. A kapuhoz érkező két rendőrt a tanú nem ismeri, őket azelőtt soha nem látta. A kapu elhúzásakor a panaszos beült az autóba és gyorsan kitolatott az udvarról, üzlettársa gyalog követte őt. A tanú nagyapja is odament a kapuhoz, így mindenki odament, aki addig az udvaron tartózkodott, így a rendőrök be sem mentek. A rendőrök ezután kezdték meg az intézkedést, elkérték az adataikat. A tanú emlékezete szerint megérkeztek eddigre az orosz kmb-sek is. A tanú szerint egyszerre kérdezgette őket más-más rendőr, de úgy, hogy a távolság megmaradt köztük. A tanúval és Gy. J.-vel mindvégig az a két rendőr beszélt, akik elsőnek érkeztek ki, és a kmb-sek beszéltek a panaszossal. A tanú adatait aztán egy kmb-s rendőr írta fel.

A tanú elmondása szerint őt nemigen kérdezgették, de nem is tudott nagyon mit mondani, mivel nem volt szemtanúja a történeteknek.

Gy. J. annyit mondott el a tanú jelenlétében a rendőröknek, hogy érkezésüket követően vitába keveredtek a panaszossal és üzlettársával, amit aztán el kezdtek kamerázni, ebből kialakult egy dulakodás, amely során őt bántalmazták.

A rendőrök azt a tájékoztatást adták, hogy a panaszost és Gy. J.-t is elviszik láttelepet vetetni, majd beviszik őket a kapitányságra, hogy tisztázzák a történeteket.

A tanú kérdésre előadta, hogy a többi rendőr nem folyt bele az intézkedésbe, ők a helyszínt biztosították. Kérdésre a tanú előadta, hogy * polgárőrként tevékenykedik, így előfordult, hogy a kmb-s kollégákkal együtt látott el szolgálatot. A kmb-s kollégákkal emiatt tegező viszonyban áll, de akkor a helyzetre való tekintettel, nem tegezték egymást. A tanú kiemelte, hogy az elsődlegesen kiérkező rendőrökkel semmilyen viszonyban nincs, őket előtte nem látta, így ők nem tudhatták, hogy ő milyen tevékenységet végez. A tanú polgárőri mivolta semmilyen formában nem került szóba. A tanú elmondása szerint az általa ismeretlen rendőrök vezették az intézkedést. A kmb-s kollégák a tanú elmondása szerint mindkét féllel beszéltek, az elsődlegesen intézkedő rendőrök a panaszossal is beszéltek, bár kevesebbet, mint velük.

b) A második tanúvallomást C. J. r. őrnagy tette a jogellenes fogva tartás büntette, és más bűncselekmények miatt indult eljárásban, szintén 2014. január 16-án.

A r. őrnagy vallomásában előadta, hogy a panaszost két éve ismeri, motorozás kapcsán, így ehhez kapcsolódó alkalmi jellegűnek írta le viszonyukat. 2013. december 9-én 13 óra 30 magasságában felhívta őt a panaszos, eléggé zaklatott állapotban volt, zihált, elmondta, hogy kint van * szarvasmarhatelepen, ahol őt megverték, és meg is akarják ölni. Azt is tartalmazta a közlése, hogy valamilyen szerződést akartak felbontani, de konfliktus alakult ki ebből, és nem engedik ki őket, fogva tartják őket.

A r. őrnagy belső vonalon értesítette a megyei ügyeletet, ahol intézkedtek az * hívójelű kollégák (K. Zs., Sz. L.) helyszínre küldéséről. A kollégák a kapitányságról indultak. A r. őrnagy jelezte az ügyeletnek, hogy ha szükséges, saját erővel is helyszínre tudnak menni, mert karbantartási feladatokat látnak el.

Az ügyelet a kivonulást jóvá hagyta, hogy legyen ott erősítés, ha szükséges. A r. őrnagy egysége (L. K., S. J., H. P., P. A.) egyszerre érkezett *, a rendőri egységek megkülönböztető hangjelzéssel érkeztek, így messziről hallani lehetett érkezésüket. Kierkezkor a telep kapuja zárva volt, de azt a tanú nem tudta megmondani, hogy kulccsal is be volt-e zárva. Amikor megálltak, kijött eléjük a tulajdonos felesége, és kinyitotta a kaput. Ezzel egy időben jött elő a telep hátuljából a panaszos és az üzlettársa, a tulajdonos (Gy. J.) és egy rokona, akiről a r. őrnagy nem tudja, hogy kicsoda.

A r. őrnagy K. Zs. –t tájékoztatta a bejelentés tartalmáról, és arról, hogy a bejelentő neki ismerőse, ezért az intézkedést csak biztosítják, de nem szeretne benne részt venni, mert az elfogultságnak a látszatát is szeretné elkerülni. (A tanú emlékezete szerint ezen idő alatt Sz. L. a panasossal beszélt, aki mutatta, hogy sáros a ruhája, valamint mutatta a telefonját, hogy felvételt készített az eseményről. Sz. L. ezt követően beszélt a tulajdonossal.) Az érintettek kijöttek az utcára, a panaszos az autójával is kiállt. Az intézkedést K. Zs. és járőrtársa kezdte meg, a felek külön történő elszámoltatásával.

Az intézkedés úgy zárult, hogy a panaszos és Gy. J. is elmondta a történeteket. Azt, hogy a telefon lévő felvételeket megnézték-e a rendőrök, a tanú nem mondta megmondani. A tanú elmondta, hogy mivel ő volt a helyszínen a legmagasabb fokozatú rendőr, ezért ha azt tapasztalta volna, hogy a kollégák nem kellő körültekintéssel tisztazzák a tényállást, akkor kötelessége lett volna beavatkozni. A tanú olyan körülményt nem tapasztalt, ami beavatkozást igényelt volna.

Kérdésre a tanú úgy nyilatkozott, hogy mindenki azon volt, hogy az ügy tisztázódjon, a helyszínen az érintettek egyike sem tiltakozott sem az előállítás ténye, sem a szükségessége ellen. A panaszos részéről hangzott el olyan kérdés, hogy bemehet-e a kapitányságra a saját autójával, azonban erre nem kapott engedélyt. A panaszos ezt tudomásul vette, a gépjárművét az üzlettársa vitte el.

A tanú odáig van tisztában azzal, hogy mi történt, amíg át nem adták az előállítottat az érkező járőrnek. A tanú álláspontja szerint K. Zs. rendőrök intézkedése jogszerű és szakszerű volt, mivel a felek állításai egymással ellentétesek voltak, illetve az orvosi vizsgálatok szükségessége miatt a helyszínen nem volt lehetőség a körülmények pontosabb tisztázására.

14) A Testület az előző pontban ismertetett tanúvallomásokban foglaltak alapján, a részrehajlás alátámasztása, vagy megcáfolása céljából 2014. október 30-án kiegészítő megkeresésben kérte az illetékes rendőrkapitányságot, hogy az intézkedésben érintett rendőrök szolgálati beosztását, és a járőrnaplókat az intézkedést megelőző hat hétig bezárólag szíveskedjék megküldeni. A Testület a rendőrkapitányság 2014. november 20-án kelt válaszát másnap iktatta.

A megküldött iratcsomag tartalmazta az elsődlegesen intézkedő járőrpár járőrnaplóit, az intézkedés időpontjához képest 6 hétre visszamenőleg; valamint az intézkedést biztosító rendőrök szolgálati beosztását.

Az iratcsomag nem tartalmazta az elsődlegesen intézkedő K. Zs. r. főtörzsőrmester és Sz. L. r. zászlós szolgálati beosztását. Az előadó testületi tag tanácsadója telefonon megkereste az ORFK Panaszirodát, hogy meggyőződjön arról, hogy az iratok esetleg véletlenül maradtak le, valamilyen adminisztrációs hiba folytán. A Panasziroda visszajelzett az ügyvel kapcsolatban, és elmondták, hogy a hozzájuk érkezett iratokat teljes körűen továbbították a Testületnek.

III.

A Testület a panaszos által rendelkezésre bocsátott tanúvallomások áttanulmányozása után arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőri intézkedés megítéléséhez szükséges további információk beszerzése, amelynek érdekében megkereséssel élt T. S. és B. L. felé.

a) T. S. a Testületnek adott válaszában a következőként írta le a helyszíni intézkedést.

A rendőrök a kiderítést követően odamentek Gy. J. unokájához, szívélyesen üdvözölve őt, mint egy jó barátot. Mint utóbb kiderült, a tulajdonos unokája polgárőr és korábban együtt járőröztek az intézkedő

rendőrökkel. T. S. ezen ledöbbsent, hiszen ők kértek segítséget. Ezt követően mentek oda hozzájuk a rendőrök. T. S.-t nyilatkoztatták (az adatait is felvették) elmondta nekik, hogy mi történt, de a rendőrök semmilyen intézkedést nem tettek, nem érdekelte őket, hogy milyen kóvel dobták meg a panaszost, be sem járták a helyszínt, sérüléseiket nem nézték meg, mint ahogyan a telefonnal készült felvételeket sem, nem végeztek teljes tanú kutatást. (A tulajdonos unokáját hallgatták még meg az érintetteken kívül.) Ezt követően a panaszos egy rendőrrel lépett oda a tanúhoz, hogy vigye haza a panaszos autóját, mert a rendőrök nem engedik, hogy a saját autójával menjen be a kapitányságra. T. S. az eljárást illetően semmilyen tájékoztatást nem kapott, a panaszost rendőrautóba ültették és elvitték, neki semmit nem mondtak, hogy hová kéne mennie.

A tanú vallomását úgy zárja, hogy a panaszossal üzleti viszonyban áll, nem érzi magát elfogultnak az irányába, mint ahogyan a rendőrök irányában sem; velük perben, haragban nem áll.

b) B. L. a Testületnek adott válaszában a következőként írta le a helyszíni intézkedést.

A rendőrök a kiérkezésük után meghallgatták a panaszost, T. S.-t, GY. J.-t és az unokáját, majd a panaszost és Gy. J.-t. elvitték. A rendőrök B. L.-lrel egyáltalán nem foglalkoztak, őt nem kérdezték, az adatait sem vették fel a helyszínen, így az eljárásról sem tájékoztatták. A rendőrök csak a feleket hallgatták meg, a telepre nem mentek be, nem néztek körül.

A tanú vallomását úgy zárja, hogy nem érzi magát elfogultnak, a panaszossal és az intézkedő rendőrökkel rokonsági vagy más kapcsolatban, perben, haragban nem áll.

IV.

1) A Testület a panaszeljáráásban mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy mely panaszosi sérelmek kivizsgálásra terjed ki a hatásköre.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. Fejezetében, Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”. Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel.

Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházatsomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.) tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Az Rtv. IV. fejezetében szereplő 11. § (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni. A 11.§ (1) bekezdése – a fentebb kifejtettek alapján – olyan általános jellegű rendőri kötelezettséget rögzít, amelynek megsértése esetén helye van a Testület eljárásának akkor is, ha a jogsértés nem az Rtv. V. és VI. fejezetében foglalt rendelkezések alkalmazásával függ össze. Az Rtv. 11.§-án keresztül vizsgálhatóvá válik tehát a rendőrség részéről eljáró személyek olyan tevékenysége is, amely az Rtv.-től eltérő, egyéb jogszabályok által rendezett eljárási szabályok alapján zajlik

A fentiek alapján a Testület csupán azon intézkedéseket vizsgálta érebben, amelyre a más jogág szabályozása szerint nincs jogorvoslat.

A panaszos a beadványában többek között azt is sérelmezte, hogy előállították, majd gyanúsítottként hallgatták ki, holott ő kért rendőri intézkedést, mint egy bűncselekmény sértettje.

A Testület hatásköre vizsgálatánál figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 196. §-a szerint panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatába (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni”. Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárás törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

A Testület a fentiek alapján vizsgálatának köréből kizárta a panaszos gyanúsítottként történő kihallgatására vonatkozó panaszt, mivel a szabályaira nem az Rtv. hanem a Be. rendelkezései az irányadók, amely törvény alapján a panaszos jogorvoslattal élhetett volna.

Arra való tekintettel, hogy a panaszosi és rendőri előadás egyeztetésében, hogy a panaszos telefonos bejelentése nyomán jelentek meg a rendőrök, a Testület a rendőri intézkedési kötelezettségének keletkezésének vizsgálatától eltekintett. Vizsgálta ugyanakkor, a szóban forgó intézkedési kötelezettség teljesítését, a panaszos előállítását, az intézkedés során alkalmazott kényszerítő eszközöket, a rendőri intézkedés részrehajló voltát, a fogva tartással kapcsolatos panaszokat.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

Vizsgálata során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette az I. rendű panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként azt vizsgálta, hogy a rendőrség megfelelően teljesítette-e az intézkedési kötelezettségét.

A beadvány szerint hiába akarta megmutatni a telefonja felvételeit, hiába kérte, hogy hallgassák meg az általa megnevezett tanút, a rendőröket semmi nem érdekelte, a helyszínen sem néztek körül.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét. Az (1)-(3) bekezdések szerint „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

A Testület gyakorlata alapján az intézkedési kötelezettség elmulasztásával összefüggésben akkor kerül sor a panaszos alapvető joga – mégpedig általában a tisztességes eljáráshoz fűződő jog – sérelmének megállapítására, ha a rendőr valamely, az adott helyzetben nyilvánvalóan szükséges, az ügy szempontjából lényeges intézkedést nem tett meg a kérdéses ügyben.

Vizsgálata során a Testület abból indult ki, hogy az adott helyzetben konkrétan mit kellett felölelnie az Rtv. 13. §-ában előírt, általános intézkedési kötelezettségnek. A Testület álláspontja szerint az intézkedési kötelezettség teljesítésének jelen helyzetben arra kellett kiterjednie, hogy a bejelentésre a rendőrök a helyszínen megjelenjenek, a feleket igazoltassák, a tényállásról tájékozódjanak, és alapos tájékoztatást nyújtsanak a jogi lehetőségeket illetően.

A rendőrségi iratok a panaszos állításával ellentétben arról számolnak be, hogy a helyszínen történő megjelenést követően meghallgatták a feleket külön-külön (először a panaszost, majd az ő üzlettársát, T. S.-t, ezt követően pedig Gy. J.-t, illetőleg ezt követte a többi személy meghallgatása, a tanúkutatás keretében). A feleket igazoltatták, illetve a kapitányságvezető átiratában a Testület kérdésére úgy nyilatkozott, hogy felvételt megtekintették, és közölték a panaszossal, hogy őrizze meg, mert bizonyítékként szolgálhat.

A büntető feljelentés adatai szerint a kő felkutatása, amivel Gy. J. a panaszost hátba dobta, nem volt lehetséges, mivel a telephelyen zúzottköves volt a burkolat, és nem lehetett megállapítani, hogy pontosan melyikkel dobták hátba a panaszost. A büntetőfeljelentés adatai szerint sem Gy. J. unokája, sem Gy. J. felesége nem látta a dulakodást, mivel nem tartózkodtak ott.

A rendőrségi iratok a felek, így a panaszos tájékoztatásával kapcsolatban annyit rögzítettek, hogy közölték vele, hogy előállítják, illetve T. S. tanúkénti vallomásából kiderül, hogy közölték vele, hogy a kapitányságra a rendőrökkel kell bemennie, nem mehet a saját autóján.

Amint az látható, a telefonfelvétel megtekintésével kapcsolatban a felek állításai közt ellentéte húzódik. Ugyanakkor a Testület rendelkezésre áll Gy. J. unokájának D. G. tanúvallomása is, amelyben az szerepel, hogy a rendőrök a kapu előtt/a kapuban hallgattak meg mindenkit, aki addig az udvaron tartózkodott, így a rendőrök az udvarra be sem mentek. Ugyanezt az információt erősítette meg B. L. tanúvallomása is, akit egyébként nem hallgattak meg az esetről. T. S. a Testület helyszíni intézkedést leírását célzó megkeresésére úgy nyilatkozott, hogy a rendőrök semmilyen intézkedést nem tettek, nem érdekelte őket, hogy milyen kővel dobták meg a panaszost, be sem járták a helyszínt, sérüléseiket nem nézték meg, mint ahogyan a telefonnal készült felvételeket sem, nem végeztek teljes tanú kutatást. (A tulajdonos unokáját hallgatták meg az érintetteken kívül.)

Az egyes részletekre vonatkozó cáfolat ellenére is látható, hogy a rendőrök az eset tisztázása érdekében az összes rendelkezésre álló lehetőséget nem használták ki, és a tényállás teljes tisztázása érdekében nem tettek meg mindent. A Testület szerint elvárható lett volna, hogy egy, még a lakásban kezdődő, majd a telephelyen folytatódó konfliktus körülményeinek alapos feltárása érdekében az udvarra bemenjenek, felkutatva az esetleges tárgyi bizonyítékokat (például a törött vázát), valamint a panaszos által megnevezett tanúkat hallgassanak meg.

A Testület a rendelkezésre álló objektív tanúvallomások alapján arra a következtetésre jutott, hogy a helyszínen tett intézkedés hiányos volta miatt sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga.

2) A Testület ezt követően a panaszos előállítását vizsgálta meg.

A panaszos kifogásolta, hogy az intézkedés során előállították, holott ő volt a bűncselekmény sértettje.

a) A rendőrségi iratok szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja alapján állították elő. Az idézett rendelkezés szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

Az intézkedés napján kelt rendőri dokumentumok nem jelölnek meg konkrét bűncselekményt, [csak hivatkoznak az Rtv. 33. (2) b) pontjára], tényként azt rögzítik, hogy a panaszost előállították, mivel a helyszínen felmerült a gyanú, hogy a panaszos az intézkedést megelőzően Gy. J. sérelmére bűncselekményt követett el, őt tetteleg bántalmazta, többször has tájékon ütötte, lábait megrúgta.

A Btk. a fenti tényállást a 164. § alatt részletezi, e szerint: „(1) Aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el.” Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése szerint, ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon belül gyógyul, az elkövető könnyű testi sértés vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A jogszabály (3) bekezdése pedig kimondja, hogy ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon túl gyógyul, az elkövető súlyos testi sértés büntette miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Ezen a ponton a Testület fontosnak tartja, hogy utaljon töretlen gyakorlatára, amely szerint az intézkedés alapjául szolgáló jogellenes cselekmény – akár szabálysértés, akár bűncselekmény – tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálhatja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a büntetőügyben eljáró, illetőleg a szabálysértési hatóságok szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára hivatkozik –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján olyan esetekben, amikor a rendőrség valamely intézkedést vagy intézkedés-sorozatot azzal indokol, hogy azt az érintett által vélhetően elkövetett bűncselekmény vagy szabálysértés alapozta meg, a Testület azt vizsgálja (az érintett vétkességének kérdésében való állásfoglalás nélkül), hogy a bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének az adott intézkedéshez szükséges fokú gyanúja fennállt-e.

A Testület álláspontja szerint – noha az intézkedő rendőrök egyes kérdéseket nem tisztáztak kellő alaposággal – a rendőrségi iratokban részletezett körülmények alapján a panaszossal szemben a bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatti előállításához szükséges mértékű *egyszerű gyanú* fennállt.

A fentiek alapján a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy az előállítás jogalapja tekintetében a panaszos személyi szabadsághoz való jogát nem érte sérelem.

b) Mivel a Testület az előállítás jogalapját megfelelőnek találta, a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az intézkedés megfelelt-e az arányosság követelményének. Az Rtv. 15. §-a szerint ugyanis a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdése funkcióját tekintve a rendőri mérlegelésnek ad teret. A bekezdés imént idézett a) pontja lehetőséget biztosít az intézkedő rendőr számára az előállítás foganatosítására, ugyanakkor – ellentétben az ugyanezen szakasz (1) bekezdésében felsorolt esetekkel – nem teszi azt kötelezővé. Azonban a mérlegelés lehetősége sem korlátlan – a Testület töretlen gyakorlata szerint a mérlegelés akkor állja ki a jogszerűség próbáját, ha az megfelel az Rtv. 15. §-ában rögzített arányossági kritériumnak, tehát nem okoz olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. A fentiekből kiindulva, a jogalap megléte önmagában nem teszi a rendőri intézkedést jogszerűvé. Amennyiben az arányosság követelménye nem érvényesül, úgy a megfelelő jogalap megléte mellett is jogszerűtlenné válik az intézkedés.

Az arányosság megítélésekor a Testületnek tehát azt kellett figyelembe vennie, hogy volt-e az előállításnak olyan célja, amely csak a szabadság korlátozásával volt elérhető.

A Testület ebben a kérdésben nem tudott teljesen megnyugtatóan állást foglalni, éppen a kellően nem tisztázott tényállás, valamint az egymásnak teljesen ellentmondó állítások miatt, ugyanakkor kétségtelen tény, hogy az eljárás további menetét és a cselekmény jogi minősítését a panaszos és a másik fél sérülései (és azok gyógytartama) határozta meg, ezért szükséges volt a felek orvosi ellátása iránt intézkedni.

Fentiek okán a Testület álláspontja szerint nem volt olyan más, kisebb jogkorlátozással járó eszköz, amely az intézkedés eredményességét biztosíthatta volna.

Az előállítást a Testület mindezek alapján arányosnak találta, ezért megállapította, hogy az nem sértette a panaszos személyes szabadsághoz való alapvető jogát.

c) A Testület azt is vizsgálta, hogy az előállítás időtartama arányban volt-e az elérni kívánt céllal.

A beadvány szerint a panaszos fogva tartása ideje alatt nem történt semmi, ami a helyzetét tisztázhatta volna, a rendőrség semmilyen nyomozati cselekményt (tanúk kihallgatása, szembesítés, helyszínelés, lefoglalás, videofelvétel kiértékelése) nem végzett el.

A panaszos előállítása 14 órától 20 óra 50 percre tartott. A panaszos gyanúsítottként történő kihallgatását a szabadon bocsátását követően kezdték meg, 20 óra 56 perckor.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló iratok és felvételek alapján közelítő pontossággal rekonstruálható, hogy mi történt az előállítás időtartama alatt.

A kapitányságvezető átiratában úgy nyilatkozott, hogy 14 és 15 óra közt zajlott a helyszíni intézkedés, illetve gondoskodtak a panaszos megyei rendőr-főkapitányságon történő orvosi vizsgálatáról. A panaszost 15 óra és 15 óra 15 percközt szállították át a kapitányságra, majd a befogadását követően 17 óra 40 perckor átvették a forrónyomos csoport tagjai, akik nyomozati cselekményeket hajtottak végre (gyanúsított kihallgatás, bünyügyi nyilvántartásba vétel) és 20 óra 50 perckor szabadították.

A panaszos által mellékelte, az előállítás napján kelt, a * Rendőr-főkapitányságán kiállított orvosi igazolás szerint az orvosi dokumentumot 14 óra 40 perckor írta alá az orvos. Az előállítás végrehajtásáról készült jelentésben valóban az szerepel, hogy a panaszost 17 óra 40 perckor áadták a forrónyomos kollégáknak, azonban a Testületnek rendelkezésére állt a panaszos kihallgatásáról készült jegyzőkönyv is, amely szerint 6 perccel a szabadítását követően kezdték meg kihallgatását.

A Testület az időtartam értékelésekor az alábbi szempontokra volt figyelemmel.

Az előállítás, mint szabadsághatároló intézkedés mindig célhoz kötött, ebből adódóan csak addig tarthat, amíg a célja megvalósul. Amennyiben a jelen esetben elfogadjuk azt a rendőri álláspontot, hogy az előállítás célja az volt, hogy feltárják az elkövetés körülményeit, akkor az intézkedés csak addig tarthatott, amíg ez a cél megvalósult. Az ügy körülményeinek tisztázásához pedig szükségképpen hozzátartozik a panaszos, mint gyanúsított történetéről való kihallgatása. Erre a rendőrségi iratok szerint 20 óra 56 perctől kezdődően került sor.

Mivel kétség kívül megállapítható, hogy a panaszos a fogdáról való szabadítása és a kihallgatása megkezdése közötti időtartamban, valamint a kihallgatása alatt is egyértelműen rendőri felügyelet alatt állt, a Testület úgy értékelt, hogy ez az időtartam is hozzászámítható az előállítás időtartamához. Így arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos szabadságának korlátozása 14 órától a kihallgatás befejezéséig, tehát 21 óra 37 percig tartott. A szabadsághatárolás tartama így több mint hét és fél órára tehető.

Az előállítás időtartama alatt az ügyben végzett cselekmények fenti ismertetéséből kitűnik, hogy az eljárás során sok olyan „üres járat” is volt, amely idő alatt semmilyen eljárási cselekmény nem zajlott, hiszen a panaszos gyanúsított kihallgatása nem történt meg 17 óra 40 perc és 20 óra 50 perc között, tanúkat nem hallgattak ki. (Az incidens másik résztvevőjét, Gy. J.-t 19 óra 5 perckor szabadították, majd az ő kihallgatását 20 óra 9 perckor kezdték meg.)

A Testület megjegyzi, hogy a helyszíni intézkedés időintervallumát, mint a kihallgatást indokoltan késleltető eljárási cselekményt nem kellett figyelembe venni, ennek eredménye nem befolyásolhatta érdemben panaszos gyanúsított kihallgatását. (A rendőrök az átirat szerint 15 óráig befejezték a helyszíni intézkedést és az orvosi vizsgálatot, illetőleg a büntető feljelentés is azt tartalmazta, hogy a tanúkutatás és adatgyűjtés a helyszínen a panaszos elszállításával egyidőben lezárult, tehát nem volt indokolt, hogy a rendőrök oda visszatérjenek egy esetleges helyszínelésre.)

A Testület gyakorlatának megfelelően 30 percre becsülte a panaszos előállító helységbe történő befogadásával kapcsolatos adminisztrációt, valamint ugyanilyen időtartamra becsülte a szabadítást

megelőző nyilvántartásba vételt is. További adminisztrációs tevékenység (jelentés írás) elvégzésére sem hivatkozhat alappal a rendőrség, hiszen az előállításról szóló jelentésben kézírással szerepel, hogy a panaszost 17 óra 40 perckor átadták a „forrónak”, így feltételezhető, ahogy a jelentés addigra elkészült.

Így megállapítható, hogy a 20 óra 50 perces szabadítás időpontjáig a panaszos mintegy 3 órát biztosan úgy töltött el, hogy azalatt nem zajlott érdemi eljárás cselekmény.

Minderre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos szabadságának előállítással való korlátozása szükségtelenül és aránytalanul hosszú ideig tartott, hiszen a hét és fél órás intézkedés során vele szemben – a negyvenegy perces gyanúsított kihallgatás időtartamát leszámítva – semmilyen érdemi eljárási cselekményt nem végeztek.

Mindezekre figyelemmel a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos személyes szabadsághoz való joga az előállítás időtartama miatt.

3) A Testület ezt követően a kényszerítő eszközök használatát vonta vizsgálatának körébe.

A beadvány szerint a panaszos megbilincselésére Gy. J. jelenlétében került sor, amely számára különösen megalázó volt, ezt jelezte is a rendőröknek, akik közölték vele, hogy a bilincs alkalmazásától eltekinteni nem áll módjukban. (A kapitányságvezető átirata ezt megerősítette.)

A kényszerítő eszköz jogszerűségének megítélésénél a következő jogszabályi rendelkezésekre volt figyelemmel a Testület.

A kényszerítő eszközök alkalmazásának általános szabályait az Rtv. 16. §-a rendezi, eszerint „a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége nélkül is biztosítható”.

A Szolgálati Szabályzat a kényszerítő eszközök általános szabályai között, a 39. § (1) bekezdésben rögzíti, hogy kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan. A (3) bekezdés szerint a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie: a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

Az Rtv. 47. §-a alapján a rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat. A Szolgálati Szabályzat 40. §-a az Rtv. rendelkezéseit az alábbiakkal egészíti ki.

A hivatkozott jogszabályhely (1) bekezdése szerint a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erőfeszítéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés a rendőri erőfőlény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. A (2) bekezdés szerint a testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat

A bilincs alkalmazásának eseteit az Rtv. 48. §-a sorolja fel, amely szerint a rendőr a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására,

támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására vagy ellenszegülésének megtörésére bilincset alkalmazhat.

Az Rtv. 61. § (1) bekezdése előírja, hogy a kényszerítő eszköz alkalmazására az érintettet — ha az eset körülményei lehetővé teszik — előzetesen figyelmeztetni kell.

A bilincselés szabályait a Szolgálati Szabályzat 41. §-a részletezi, annak (1) bekezdése példálózó jelleggel felsorolja a bilincs alkalmazásának esetköreit:

„a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,

b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,

c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,

d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,

e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,

f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy

g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő”.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (6) bekezdés a) pontjának első fordulata szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől, vagy az érintett személy szállítása, átkísérése nem az arra a célra kialakított járműben történik, vagy az érintett személyt a rendőr egyedül állítja elő, kivéve, ha az intézkedésben érintett kezei az erre a célra kialakított övhöz vannak bilincselve.

A Testület ehelyütt hivatkozik az arányosság fentebb említett követelményére is, amelyet az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése úgy határoz meg, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával, míg a (2) bekezdés szerint több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az előállítás végrehajtásáról szóó jelentés szerint a panaszossal szemben testi kényszert alkalmaztak, az Rtv. 47. § alapján, illetve az Rtv. 48. § c) pontja alapján megbilincseltek. A jelentések szerint a panaszos bilincselésére, 14 és 15 óra között, majd 15 óra 5 perctől 15 óra 15 percig került sor, a panaszos kezeinek előre bilincselésével.

A beadvány és a panasz kiegészítés is határozottan azt tartalmazta, hogy a panaszost egy ízben bilincseltek meg, éppen Gy. J. szeme láttára, az orvosvizsgálatot követően. Ezzel szemben a rendőri iratok szerint a panaszost már a helyszínen megbilincseltek. Ez az ellentmondást a Testület nem tudta feloldani.

Az előállításról szóló jelentés nem tartalmaz szöveges magyarázatot a kényszerítő eszközök használatának indokára, így arra sem, hogy milyen okból nem tudtak eltekinteni a panaszos megbilincselésétől. A jelenés tehát tényként rögzíti a testi kényszer és bilincs használatát.

A rendőrség által rendelkezésre bocsátott jelentésből egyáltalán nem vált ismertté olyan *konkrét körülmény*, amely a panaszos ellenszegülésére vagy szökésének veszélyére utalt volna, **emiat a Testület a bilincselés alkalmazás jogalapjaként megjelölt rendőrségi hivatkozást az Rtv. 48. § c) pontja vonatkozásában nem látta igazoltnak.**

A fenti rendelkezések összeolvasásából a Testület álláspontja szerint az is következik, hogy amennyiben fenn is állt (volna) a szökés veszélye, még abban az esetben is csak akkor lett volna alkalmazható a bilincs – figyelemmel az Rtv. 15. §-ban és a 16. § (1) bekezdésben foglalt arányosság követelményére, illetve a Szolgálati Szabályzat 39. §-ában előírt fokozatosság elvére –, *ha a testi kényszer alkalmazása nem vezetett volna eredményre; vagy már eleve kilátástalan lett volna az enyhébb kényszerítő eszköz alkalmazásának sikere.* Ilyen testi kényszer alkalmazásáról, vagy annak megkísérléséről egyáltalán nem számol be egyik rendőrségi dokumentum sem. Az enyhébb eszköz alkalmazásának sikerére vonatkozó kilátástalanságot a Testület a panaszos sérülései miatt sem tudta elfogadni. A Testület álláspontja szerint **nem túl életszerű az a feltételezés, hogy a 8 napon túli gyúgytartamú sérülést szenvedett panaszos éppen az orvosi vizsgálatát követően vonja ki magát az intézkedés alól.** A Testület hangsúlyozza, hogy a jelentések egyike sem tartalmaz olyan információt, hogy a panaszos ne lett volna együttműködő.

Fentiek miatt a testi kényszerrel és bilincseléssel kapcsolatban a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy az szükségtelen és aránytalan volt, ezért megállapította a panaszos emberi méltóságához fűződő jogának sérelmét.

4) A panaszos kifogásolta azt, hogy annak ellenére, hogy ő kért rendőri intézkedést, mint egy bűncselekmény sértettje, a helyszínen kiérkező rendőrök először a másik felet köszöntötték jó ismerősként. A panasz szerint a megkülönböztetés oka az volt, hogy Gy. J. unokája (D. G.) polgárőr és ismerte a kiérkező rendőröket, mi több, a panaszos rendelkezésére álló információ szerint velük volt szolgálatban az előző nap. Az ismeretség miatt Gy. J.-t és unokáját hallgatták meg először, míg a panaszost és üzlettársát érdemben nem hallgatták meg: nem nézték meg a bűncselekmény elkövetését alátámasztó bizonyítékokat, amelyek a panaszos birtokában voltak, így véleménye szerint a rendőrök nem győződtek meg a helyszínen tapasztaltakról, nem hallgatták meg a jelenlévőket teljes körűen, így nem objektív alapon derítették fel a történeteket. A másik fél előállításával kapcsolatban azt is tartalmazza a beadvány, hogy Gy. J.-t nem bilincselték meg és jóval előbb szabadon bocsátották, tehát a rendőrök eljárása összességében részrehajló volt a másik fél javára.

A panaszos ezen sérelmével kapcsolatban a Testület a részrehajlás-mentes intézkedés követelményét vizsgálta meg, amelyet az Rtv. 13. § (2) bekezdése rögzít. A hivatkozott rendelkezés szerint „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

Az Rtv. 13. § (2) bekezdése tehát általános jelleggel írja elő a részrehajlás intézkedés kötelezettségét.

Amint a Testület azt már 188/2010. (IV. 7.) számú állásfoglalásában is jelezte, az elfogulatlanság kérdésének megítélésénél tekintettel van az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) gyakorlatára is. Az EJEB a bírák pártatlanságának vizsgálata során alakította ki az ún. szubjektív és az objektív tesztet. A Piersack kontra Belgium ügyben [8692/79 (1/10/1982), A53.] az EJEB különbséget tesz objektív, illetve szubjektív megközelítés között, ez utóbbi esetben a bíró személyes meggyőződését igyekeznek megállapítani, míg az objektív teszt annak a megállapítására szolgál, hogy a bíró eljárása elégséges garanciát nyújtott-e ahhoz, hogy a pártatlanságát illető legitím kételyeket ki lehessen zárni.

A panaszos állításával ellentétben a kapitányságvezető átirata azt tartalmazta, hogy a bejelentőt hallgatták meg először, majd az üzlettársát, és utána Gy. J.-t és az unokáját. Az átirat azt is rögzítette, hogy Gy. J. unokája valóban polgárőr és az intézkedést lefolytató rendőrökkel több esetben látott el közösen szolgálatot, valóban ismerik egymást, azonban részrehajlás nélkül folytatták le az intézkedésüket. (Az intézkedő rendőrök ilyen tartalmú nyilatkozatát egyébként a rendőrség nem bocsátotta a Testület rendelkezésére.)

A panaszos üzlettársának vallomása a panaszos állításait erősítette meg, miszerint a kiérkező rendőrök jóbarátként üdvözölték egymást.

A büntetőeljárás során meghallgatott tanúk szerint a felek elkülönült meghallgatása kb. egyszerre történt, csak más-más rendőrök által.

D. G. úgy nyilatkozott, hogy ő fogadta a rendőröket, akik elmondták, hogy fogva tartásról érkezett bejelentés. D. G. tanúvallomása szerint őt és nagyapját az elsőként kiérkező rendőrök hallgatták meg (tehát a helyszínre később érkeztek az * kmb-sek), velük beszéltek végig (míg a panaszossal inkább a kmb-sek beszéltek), és álláspontja szerint az általa nem ismert, elsőként kiérkező rendőrök vezették az intézkedést. (A tanú akként nyilatkozott, hogy a kmb-s rendőröket látásból ismeri, velük tegező viszonyban áll, de a nevüket nem tudja. Olyan is előfordult már, hogy közösen láttak el szolgálatot, de akkor a helyzetre tekintettel nem tegezték őt.) A tanú hangsúlyozta, hogy az elsődlegesen intézkedő rendőröket, akik őket meghallgatták, nem ismerte, így ők nem tudhatták, hogy ő milyen tevékenységet végez. A tanú azzal zárta a vallomását, hogy az elsőként kiérkező rendőrök mindenkivel beszéltek, de velük többet, a kmb-sek pedig mindkét féllel beszéltek, hogy tisztázzák a történeteket.

Az intézkedést biztosító r. őrnagy tanúvallomásában úgy nyilatkozott, hogy az * hívójelű, a KMB állományába tartozó K. Zs.r. főtörzsőrmesterrel, és Sz. L. r. zászlóssal egyszerre érkeztek meg a helyszínre, és ő jelezte az elsődlegesen intézkedő járőrpárnak, hogy ismeri a bejelentőt, ezért már az elfogultság látszatának elkerülése miatt nem szeretne abban részt venni, csak biztosítja az intézkedést. A r. őrnagy akként nyilatkozott, hogy az elsődlegesen intézkedő járőrpár számoltatta el a feleket, biztos távolságra egymástól. A r. őrnagy elmondta, hogy csak ők voltak a helyszínen, más rendőri egység nem. A panaszost * szállította be a kocsijukkal a megyei rendőr-főkapitányságra orvosi vizsgálat céljából, Gy. J.-t pedig az ő egysége szállította be egy kisbusszal. Mivel Gy. J. részére további vizsgálatokat írtak elő, ezért egy másik járőrt hívtak a helyszínre, hogy az előállítás végrehajtható legyen. Gy. J.-t végül így Oros-1 szállította be a kórházba, az újonnan érkező járőr pedig a panaszost.

Az ellentmondásos nyilatkozatok (egyszerre érkeztek-e a rendőrök, illetve ki hallgatott meg kit, a tanú mely rendőri egységgel áll ismerősi viszonyban) okán a Testület az erre vonatkozó információkból nem tudott érdemi következtetést levonni az intézkedő rendőrök elfogultsága tárgyában.

Annyi bizonyos, hogy az előállítás végrehajtásáról szóló jelentést mind a panaszos, mind Gy. J. esetében az * hívójelű K. Zs. r. főtörzsőrmester és Sz. L. r. zászlós írta alá, az intézkedést ők vezették, a másik rendőri egység az intézkedést csak biztosította.

A Testület D. G. vallomásából arra a következtetésre jutott, hogy – az egyébként a Nyíregyháza Rendőrkapitányság KMB Alosztály állományába tartozó – a tanú álláspontja szerint elsőként kiérkező, és az intézkedést levezető két járőrt tekintette az „intézkedés urának”, és a kmb-s jelzővel illetett egységre vonatkozóan nyilatkozott (amely valójában a megyei MEKTO-hoz tartozik) úgy, hogy őket polgárőrként ismeri, olykor közösen is láttak el szolgálatot, de akkor a helyzetre való tekintettel nem tegeződtek. Tovább nehezíti a helyzetet, hogy a megküldött szolgálati beosztás szerint a MEKTO állományában szolgálatot teljesít egy a tanúval azonos vezetéknevű és keresztnévű személy, annyi különbséggel, hogy csak az első keresztnév tér el. Erre való tekintettel a Testület ezt nem is vette figyelembe.

A panaszos állítását a rendőrségi iratok cáfolják, a tanúk vallomásai pedig egymásnak részben ellentmondanak. A Testület ezen ellentmondások miatt megvizsgálta az egyéb körülményeket. Mint ahogyan a Testület fentebb már kifejtette, arra a következtetésre jutott, hogy az intézkedő rendőrök nem teljesítették megfelelően az intézkedési kötelezettségüket, a helyszínen a tényállás tisztázása érdekében nem tettek meg mindent, ugyanakkor a rendőrök az intézkedésben érintett mindkét személyt előállították. A panaszos állítását – mely szerint Gy. J.-vel szemben nem alkalmaztak bilincset – az előállításáról szóló jelentés cáfolta.

A Testület szerint a rendőrök megfelelően jártak el akkor, amikor mindkét személy előállításáról döntöttek, e tekintetben a Testület nem látott indokoltnak megállapítani részrehajló intézkedést, ugyanakkor a rendelkezésre álló adatok alapján nem volt egyértelműen eldönthető, hogy kit hallgattak meg elsőként az intézkedő rendőrök a helyszínen, ahogy az sem volt megállapítható, hogy milyen módon viselkedtek a rendőrök D. G. -vel, még konkrétabban, hogy Gy. J. rajta keresztül részesült-e pozitív megkülönböztetésben, azaz a nem megfelelő feltárásnak ez volt-e az indoka.

Az is tény, hogy a Testület kérése ellenére az illetékes rendőrkapitányság nem küldte meg az elsődlegesen intézkedő járőrök szolgálati beosztását, ami egyértelműen cáfolhatta volna a panaszos állítását, és alátámaszthatta volna a tanú által elmondottakat. Ehelyütt utalni szükséges arra, hogy a Testület gyakorlata szerint, amennyiben a rendőrség a panasz tartalmának megismerését követően nem cáfolja a panaszos állítását – illetőleg a rendelkezésre álló körülmények nem támasztanak kétséget azzal kapcsolatban –, úgy a Testület a döntését a panaszosi állításra alapozza.

A fent idézett EJEB-ítéletet a jelen esetre vetítve a Testület megállapítja, hogy az intézkedő rendőrök és a rendőrség eljárása nem nyújtott elégséges garanciát ahhoz, hogy kizárhatóak legyenek a pártatlanságát illető legitim *kételemek*, mivel nem zárható ki, hogy a rendőrök nem hanyagságból nem tárták fel kellően a tényállást, hanem azért mert a vitában érintett másik fél unokája polgárorként ismert a helyi rendőrök körében.

A Testület fentiek okán hosszas mérlegelést követően, a fent leírt összes körülményre tekintettel, arra az álláspontra helyezkedett, hogy **a rendőri fellépés módja nem felelt meg az Rtv. 13. § (2) bekezdésben rögzített részrehajlás-mentesség és az Alaptörvény XV. cikkének (1) és (2) bekezdésében biztosított egyenlő bánásmód követelményének, ezáltal sérült a panaszos tisztességes eljárásához való joga.**

5) Végezetül a Testület megvizsgálta a panaszos fogvatartásának körülményeit.

A panaszos előadása szerint nem nyolc órán keresztül fogvatartották egy hűgyszagú cellában, és többször is hiába nyomta meg a csengőt (szomszjas is volt), de nem érkezett senki, így a Wc-re sem tudott kimenni, és a cella sarkába kellett vizelnie, mint egy állatnak.

A kapitányságvezető az átiratában arról tájékoztatta a Testületet, hogy minden egyes alkalommal, amikor panaszos jelezte, biztosították számára a Wc használatot. A panaszos több alkalommal ismételt segítséget az őrhívón keresztül (az előállítóba helyezésekor elmondta, hogy nem bírja a bezártságot), amely jelzéseket mindenesetben ellenőrizték, és a jogszabály adta lehetőségek figyelembe vételével teljesítették azokat, illetve felvilágosítást adtak részére.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Szükséges megemlíteni továbbá az Rtv. 18. § (2) bekezdést, ami szerint a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkező egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról.

Amint az látható, jelen esetben a panaszosi és a rendőri előadás között oly mértékű ellentmondás tapasztalható, amely további bizonyítékok hiányában nem oldható fel.

Tekintettel arra, hogy az előadások közötti ellentmondás nem volt feloldható, a Testület álláspontja szerint a fogvatartás körülményei, különösen a mellékhelyiség használatának biztosítása kapcsán a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

V.

A megvalósult alapjogsértés a Testület megítélése szerint elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2014. december 18.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET